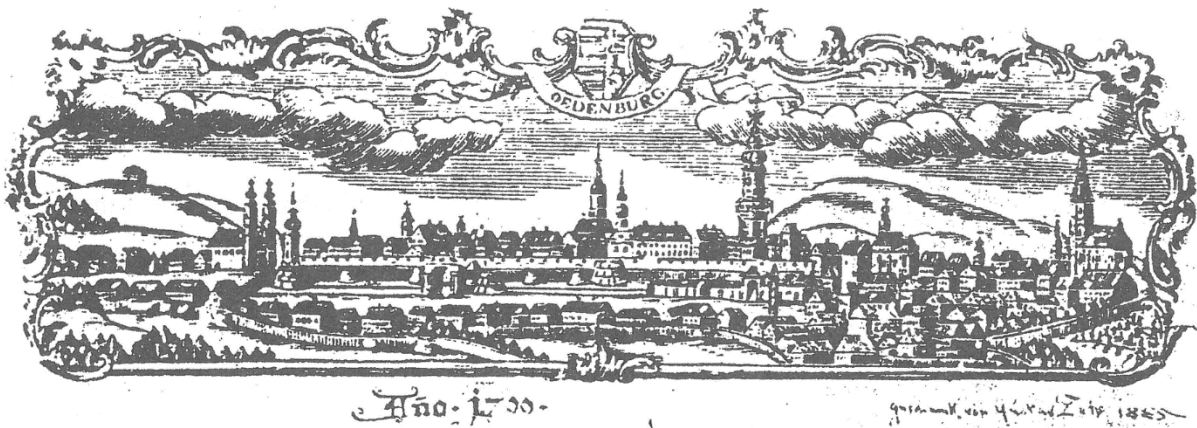

Soproni Egyetem Erdőmérnöki Kar

A 2022-ben tiszteletdiplomában részesült
erdőmérnökök rövid szakmai életrajza

Sopron
2022

*„Tiszteld a múltat, hogy érthesd a jelent, és munkálkodhass a jövőn.”
(Széchenyi István)*

Lectori Salutem!
Tisztelet az Olvasónak!

Megindító kezet szorítani azokkal, akik itt, az Erdőmérnöki Karon sok évvel ezelőtt szereztek diplomát, akik életükkel az erdész szakma tökéletesen hiteles képviselői. Megindító, mert ebben a kézfogásban az erdő szeretetének, a természet tiszteletének, a tudás és tapasztalat hagyományának időtlensége jelenik meg. Szabad áramlás ez, amelynek részévé váltunk, válunk itt.

Az Erdőmérnöki Kar emblémájában öt tölgylevél fűződik egybe. A tölgy egyszerre szimbóluma az időtálló értéknek, a védelmet adó, tiszteletet parancsoló szilárd erőnek, az élet körforgásának, annak a kapcsolatnak, ami az őselemeket egymáshoz forrasztja, s szimbóluma annak az eltéphetetlen kapocsnak, ami az erdészek generációit egymáshoz köti. Fontosnak tartjuk, hogy kapcsolatban maradjunk akkor is, ha messze sodor egymástól az élet, akkor is, ha már aktívan nem dolgozunk a hivatásunk területén, mert ami összeköt bennünket, az valami egészen finom, szellemi erő, ami a családban az együvé tartozás érzését kelti kortól függetlenül. Ez a családi érzés mindig is jelen volt az erdészek közösségében, s itt az Alma Materben.

Ahogy a családban a nagyszülők a letisztult életbölcseiséget képviselik, hasonlóképpen öregdiákjaink jelentik számunkra a szakmai tudás és tapasztalat tisztaságát, oktatóink e tudás és a hagyományaink forrását, diákjaink pedig azt az érdeklődést, kíváncsiságot, elszántságot és jobbitó szándékot, ami a jövő pozitív alakításához nélkülözhetetlen.

Megindító kezet rázni Önökkel, arany-, gyémánt-, vas- és rubindiplomás erdészekkel. Az Erdőmérnöki Kar nevében köszönöm, hogy vállalták az ezzel járó nehézségeket és megtiszteltek bennünket jelenlétükkel és emlékdiplomáik átvételével!

Sopron, 2022. szeptember hava

Dr. Heil Bálint
az Erdőmérnöki Kar dékánja

TISZTELETDIPLOMÁSAINK 2022-BEN

Rubindiplomásaink

Chrenóczy-Nagy László
Dr. Marschall Gyula Ferenc

Mester György
Dr. Páll Miklós

Vasdiplomásaink

Beliczay István
Dr. Bella Imre
Csanádi Béla
Delkin Éva (Viszlai Jánosné)
Frey Antal
Gyimesi Kálmán
Gyöngy Erzsébet (Juhász Gyuláné)
Dr. Győry Jenő
Iván Teréz (Tornyiné)

Kováts Miklós
Dr. Molnár Géza
Nagy József
Dr. Orlóci László
Rácz Anna (Dr. Leskó Györgyné)
Dr. Szabó József
Szalamin Gábor
Tóth Lajos
Viszlai János

Gyémántdiplomásaink

Barati István
Bencze Tibor
Császár Rudolf
Cser Lajos
Csillag Jenő
Debreceni István
Éberhardt Béla
Gömbös József
Jancsó György

Lustyik János
Molnár Ákos Oszkár
Müller János
Nagy-Bozsoky Gábor
Simai János
Simonfi György
Vendel Ferenc
Wilfing László

Aranydiplomásaink

Bagaméry Gáspár
Béni Kornél
Borsiczky Iván
Dr. Farkas László
Greguss László Géza
Horváth Ferenc
Kisteleki Péter
Dr. Kocsó Mihály
Dr. Kósi Kálmán
Kovács Ilona (Molnárné)
Novák Tibor

Palaczki József
Pálmai István
Dr. Péti Miklós
Dr. Rigó Mihály
Sas József
Szalay Piroska (Dürgőné)
Széles Zoltán
Szigeti György
Dr. Szilágyi Attila
Szirti István
Sztrakovics István

RUBINDIPLOMÁSAINK

Chrenóczy-Nagy László (1930, Kapuvár) vasokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 174., kelte: 1952. szeptember 27., kiállította: Agrártudományi Egyetem, Sopron

1952-ben a Baranya Megyei Erdőgazdasági Egyesülés Műszaki Osztályán kezdett dolgozni, mint beosztott mérnök. Ezt követően két év katonai szolgálat következett. 1956-ban az Erdőgazdasági Építőipari Vállalat Bükkszentkereszti Építésvezetőségén, majd a Kaposvári Építésvezetőségén dolgozott építésvezető-helyettesi munkakörben. A bükkszentkereszti, csipkésküti és karádi erdészeti utak építését irányította. 1956-59 között a 3. sz. Mélyépítő Vállalatnál volt építésvezető. Fontosabb munkái: Pécs nyugati városrész (volt reptér) beépítéséhez szükséges iparvágány kiépítése, továbbá a Kővágószőlős-Hetvehely

közötti, a Mecsek hegységen átvezető nehéz terepen épülő állami közút, és a Hetvehely nyárasvölgyi erdőgazdasági út kiépítése. 1959-től főépítésvezető volt, három építésvezetőséget irányított. Irányította a Pécs város épülő lakótelepeinek mélyépítési munkáit, az uránérc bányászat bányászati és az uránérc dúsítás létesítményeinek kivitelezését és a Mohácsi Farostlemezgyár építését. 1961-től átszervezés következtében a Baranya Megyei Állami Építőipari Vállalat főépítésvezetőjeként a Baranya megyei munkák mellett szervezte és irányította Szentgotthárd, Körmend, Szombathely, Sopron, Mosonmagyaróvár, Nagycenk speciális mélyépítési munkáinak kivitelezését is. Közben műszaki tervezési tevékenységet folytatott. A Baranya Megyei Tanács megbízásából elkészítette Lánycsók és Ibafa községek bekötőútjának kiviteli tervdokumentációját. 1966-tól kezdődően az építésügyi miniszter döntése alapján, a Tolna megye vezetésének kérésére megalapított, szekszárdi székhelyű Tolna Megyei Állami Építőipari Vállalathoz került. Felelős műszaki vezető, főmérnök, később műszaki igazgató-helyettes munkakörben dolgozott. Feladata volt a vegyes profilú megyei építőipari vállalat működéséhez szükséges személyi és tárgyi feltételeinek megteremtése, ezen belül a vállalatfejlesztési, szervezeti, műszaki szabályozási, vezetési és ellenőrzési rendszerek kidolgozása és hatékony működtetése. A több mint 3000 főt foglalkoztató vállalat eredményesen, gazdaságosan működött. Az alapítástól a privatizálásig annak minden sikerét és kudarcát magáénak valló felsőszintű vezető 24 évig, nyugdíjazásig.

Közben 1978-ban kinevezték a Bajai Vízgazdálkodási Főiskola Építéstani Tanszékére főiskolai tanárnak. Itt 1986-ig óraadó tanárként heti három órában Alapozást, Építésszervezést és Építés-gazdaságtant oktatott.

1990-től 1993-ig nyugdíjasként egyéni vállalkozásban gazdasági társaságok szervezésével, azok szervezeti és működési szabályzatainak kidolgozásával foglalkozott, valamint közreműködött műszaki fejlesztési tervek kidolgozásában is.

1998-tól 2006-ig vízi közmű társulat intéző bizottsági tagjaként közműfejlesztési programok kidolgozásában, megvalósításában tevékenykedett.

Több tudományos cikk szerzője, publikált az Építéstechnika című szaklapban. Több konferencián vett részt. Társadalmi tevékenység keretében Szekszárd város városfejlesztési terveinek elkészítésében vett részt.

Munkásságát a Munka Érdemrend kétszeri odaítélésével, a Magyar Köztársaság Csillagrendjével, több Kiváló Munkáért kitüntetéssel és a Könnyűipar Kiváló Dolgozója kitüntetéssel ismerték el.

Dr. Marschall Gyula (Julius) (1928, Budapest) vasokleveles erdőmérnök

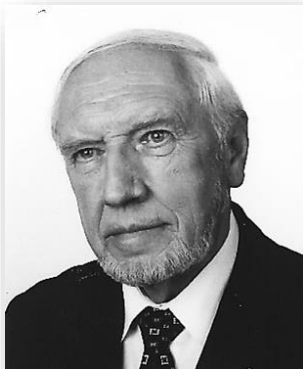
Oklevél száma: 165., kelte: 1952. augusztus 27., Kiállította: Agrártudományi Egyetem, Sopron

1952. szeptember 12-én kezdte meg szolgálatát, mint erdőművelési előadó a Kecskeméti Erdőgazdaságnál, majd az átszervezés után mint vezető-helyettes a Kecskeméti Erdészethél. Az alföldi szolgálat maradandó emléke a kb. 100 hektáros, volt Uray-Csák birtok erdősítési tervéhez szükséges termőhely-térképezés, amit a Magyar-féle fitocönológiai típusok alapján végzett el. 1954. március 15-én áthelyezték a Soproni Tanulmányi Erdőgazdaság Röjtökmuzsaji Erdészetéhez, mint vezető-helyettest. Itt tovább folytatta termőhelyi kutatásait, és mintegy ezer ha területről termőhelyi térké-

pet készített.

1956. november 4-én elhagyta az országot, és már november 6-án megkezdte szolgálatát az Eszterházy Erdőgazgatóság Erdőrendezési Osztályán. Két évig dolgozott a Lajta-hegységi Erdőgondnokságon, amely munka keretében magánszorgalomból a 6100 ha-os területről termőhelyi térképet készített. A termőhely-típusok és az ezeken nőtt lombdők fatermési osztályait összehasonlítva már akkor szoros kapcsolatot tudott kimutatni. Egy éves Burgenland-tartományi útépítési munka után – 1960. augusztus 15-én – felvették a Steiermarki Állami Erdőrendezőséghez. Itt főként a szűrőpróbás állományfelvételekkel s azok számítógépi kiértékelésével foglalkozott. Az eddigi csak növénytársulási leíráshoz felvette a relief, a talajtípus, a vízháztartás és a klímaöv adatait. Kibővítette az ezirányú kutatást, a Dunától északra eső öshegységi Wald- és Mühlviertelben végrehajtott szűrőpróbás adatokkal. Mivel az egyes próbaterületek felvételénél, azok termőhely- és vegetációtípusai is felvételre kerültek, a termőhely és a fatermési osztály korrelációját most már az objektív computer-táblázatokkal is tudta bizonyítani. 1967. április 1-jén kezdte meg adjunktusi szolgálatát az Universität für Bodenkultur Famerési és Növedéktani Intézetében Dr. Bitterlich professzor mellett. Az eddigi felvételek disszertációhoz való feldolgozása mellett tovább folytatta a szűrőpróbás erdőrendezési felvételeket Wald- és Mühlviertelben. 1970-ben benyújtotta disszertációját a Koralpeni tájkerület erdőnövedéktani és erdőművelési kiértékeléséről a luc regionális termőhelyi fatermési tábláival címmel. Ebben az évben avatták doktorrá. Felvételt nyert a IUFRO erdőrendezési csoportjába, amelynek közleményeiben megjelentek az eddigi munkáiról szóló beszámolók. 1973-ban az Osztály Erdészeti Egyesület megbízta az új Erdészeti Segédtablák összeállításával, amit 1975-ben adtak ki. 1976-ban részt vett a IUFRO Oslói Világkongresszusán, ahol megválasztották az Állományfelvétel alcsoport vezetőjének. Ez évben megkezdte bajorországi szűrőpróbás erdőrendezési mintafelvételeit is, abban a reményben, hogy habilitációját majd sikerül elkészítenie. 1976-ban kilép az Intézet kötelékeiből, és átveszi az Egyetem Tanulmányi erdejének vezetését. Habilitációját ebben az új munkakörben nem sikerült befejeznie. 1989 nyarán nyugdíjba ment, elköltözött felesége birtokára, ahol erdészeti, vadászati tevékenységet folytat.

1992 szeptemberében előadássorozatot tartott a mecklenburgi Erdész Szakfőiskola és az Erdőrendezési Hivatal számára a Winkelzählprobe, a Spiegelrelaskop és a Telerelaskop sokoldalú alkalmazásáról.

Mester György (1929, Csepel) vasokleveses erdőmérnök

Oklevél száma: 122., kelte: 1952. július 25., kiállította: Agrártudományi Egyetem, Sopron

Erdőmérnöki oklevelét 1952-ben szerezte Sopronban. Munka mellett folytatott bányamérnöki tanulmányai végzetével 1958-ban okleveses bányamérnök lett. Bányászati szakterületre minisztériumi felhívásra jelentkezett. Munkáját – mely mindvégig a nógrádi szénmedencéhez kötődött – a Nógrádi Szénbányáknál kezdte. 1952 szeptemberétől a Nagybátonyi Bányaüzem üzemmérnöke, 1957-től bányafelmérő a Rónai Bányaüzemben, majd ugyanitt körlet- illetve aknavezető 1962-től 1971-ig. 1971-72-ben a Kisterenyei Építőüzemnél volt üzemegység-vezető. A vállalati központ műszaki osztályán

főelőadó illetve műszaki csoportvezető beosztásban dolgozott 1973-1981 között, ezt követően két évig a beruházási osztályon létesítményi főmérnök, 1983-86 közötti időszakban külfejtési részlegvezető a Külfejtési Bányaüzemnél. 1987-ben a vállalati központban területi főmérnök. A műszaki irányítói tevékenységen túl részt vett a korszerű fejtési biztosítás – kezdetben az acéltámok, acélsüvegek, később az önjáró berendezések nógrádi szénmedencén belüli sikeres alkalmazásának – kísérleteiben illetve kiszélesítésében. Részes volt a bányamunka egyes munkafolyamatait leíró technológiák kidolgozásának. Nyugdíjas státusában 1987-től 2008-ig a Budai Téglázrt-nél dolgozott külfejtési szakértőként.

Szakmai munkáját több Kiváló Dolgozó kitüntetéssel és oklevéllel, s a Bányász Szolgálati Érdemérem bronz, arany és gyémánt fokozatának adományozásával ismerték el.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1955 óta tagja. Az Egyesülettől 40, 50 és 60 éves tagsága évfordulóján Sóltz Vilmos emlékérmeket kapott. Salgótarján város tanácsstagjaként 1967-től 23 éven át dolgozott különböző bizottságokban, a város és az 1. számú Választókerület (Salgóbánya) lakossága érdekében. Munkája elismeréséül „50 éve város Salgótarján” emléklappal tüntették ki 1972-ben, és több Társadalmi Munkáért kitüntetésben részesítették.

Dr. Páll Miklós (1930, Szentpéterföldre) vasokleveses erdőmérnök

Oklevél száma: 147., kelte: 1952. augusztus 25., kiállította: Agrártudományi Egyetem Sopron

1952–1954 között az Erdőművelési Tanszéken dolgozott tanársegédként, majd áthelyezését kérte a Nagykanizsai Állami Erdőgazdasághoz, ahol gépesítési előadónak alkalmazták. 1955-ben a jogutód Dél-Zalai Állami Erdőgazdaságnál erdőművelési előadó, majd csoportvezető. 1957-ben forradalmi tevékenysége miatt alacsonyabb munkakörbe helyezték, fegyvertartási engedélyét bevonták. 1959-ben visszahelyezték a központba erdőművelési előadónak, majd 1965-ben csoportvezetőnek nevezték ki. 1966-ban megbízták a vadászati felügyelői munkakör ellátásával is. Még ebben az évben műszaki doktori címet szerzett az Erdészeti és Faipari Egyetemen.

1970-től a Zalai EFAG erdőművelési osztályvezetője lett. 1990-ben, 41 év szolgálati idő után – mint osztályvezető főmérnök – nyugdíjba vonult.

Nevéhez tudományos és gyakorlati eredmények fűződnek. Ezek közül a legfontosabbak:

- korszerű, országos hírvételező bázis kialakítása Bajcsán,
- új tervezési módszer és kiterjedt alkalmazása a természetes felújító vágásokban,
- a jó és rossz faállományok arányos vágásbesorolása révén a tartamosság betartása, az értékes fafajok (tölgy, bükk, fenyő) térfoglalásának növelése,
- a pozitív erdőnevelési eljárások bevezetése,

- a Budafai Arborétum megtervezése és fejlesztése,
- több parkerdő és egyéb közjóléti létesítmény megvalósítása,
- jelentősek érdemei a korszerű vadgazdálkodás alapjainak lerakásában is.

Több mint 30 éven át az OEE helyi csoportjának titkára volt. Számtalan bemutató, tapasztalatcsere fűződik a nevéhez, külföldi és belföldi szakemberek, egyetemi és technikai hallgatók részére. Az erdészeti szakfolyóiratokban 12 cikke jelent meg. Nyugdíjas korában is több javaslatot fogalmazott meg az erdőgazdálkodással kapcsolatban. Részt vett a Nyugat-Dunántúli Erdőgazdasági tájcsoporthoz erdőművelési irányelveinek kidolgozásában. A Budafai Arborétum című könyv szerzője.

Kitüntetései: Kiváló Dolgozó (1975, 1984), Miniszteri Dicsérő Oklevél (1972, 1974, 1975), Társadalmi Munkáért arany fokozat (1973, 1975, 1978, 1982), MTESZ Díj (1980), Újhelyi Imre-emlékérem (1986), Eötvös Lóránd Díj (1991), Bedő Albert Emlékérem (1994) és Pro Universitate Soproniensi (1995).

VASDIPLOMÁSAINK

Beliczay István (1931, Cegléd) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 53-1957., kelte: 1957. április 18., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

1957: gyakornok

1958–1959: erdészeti üzemtervező, erdőrendező

1960–1966: tanár, Erdészeti Technikum Szeged

Erdészeti Földmérés című tankönyv lektorálása

Erdészeti Műszaki rajz című tankönyv megírása

1967–1968: erdészettervezető Pincehely

1969–1977: csoportvezető: Szegedi Erdőgazdaság

1978–1979: erdészeti-kertészeti ágazatvezető MGTSZ Cegléd

1980–1992: erdészettervezető Tompa

Publikációk:

- Számos erdészeti szakcikket publikált Az Erdőben és az Erdészeti lapokban.
- Mártély Tájvédelmi Körzetről összefoglaló tanulmányt jelentettem meg a Tiscsi-ban.
- Parkerdők Magyarországon ímű. könyv társszerzőjeként dolgozott.

1965-től Tompa és Vidéke Takarékszövetkezet elnöke volt 20 évig.

1996-ban emlékerdőt ültetett Tompán az 1848/49-es Szabadságharc idején, s azt követően kivégzettek és az 1956-os szabadságharc emlékére. Ugyanitt 2016-ban kopjafát emelt, amely utal az 1956-ban történt soproni eseményekre, külföldre, Kanadába került magyar erdőmérnök hallgatókra, tanárainkra.

2017-ben a Magyar Arany Érdemkereszt birtokosa lett. 2020-ban megkapta az Életfa Emlékplakett arany fokozatát.

Dr. Bella Imre (1935, Süttör) gyémántokleveles erdőmérnök.

Oklevél kelte: 1958 május 22., Kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Sopron Division. Vancouver, Canada.

1958–1961 között a diploma megszerzése után mint beosztott erdész dolgozott a Canadian Forest Service (Kanadai Erdészeti Szolgálat) Alberta Tartományi kirendeltségénél. E munka során a helyismeret és a gyakorlat megszerzése valamint az angol nyelv elsajátítása volt fontos. Ősszel pedig a vadászatban is részt vett.

1962–1963 között mesterképzésen vett részt a seattle-i University of Washington, College of Forestry keretében faterméstani témában. Dolgozatának témája a szürke luc–rezgőnyár állományok fatermési és növedék viszonyinak elemzése részleges vágás után. Az adatok a Kanadai Erdészeti Szolgálattól eredtek.

1964–1970 között erdészeti kutató volt a Kanadai Erdészeti Szolgálatnál, különböző erdőművelési és faterméstani problémákon dolgozott. 1967 szeptemberétől két tanévet a UBC-n tanult PhD hallgatóként. Az elsők között dolgozott ki egyesfák növekedésének modellezésén alapuló faterméstani modellt és ennek alapján 1970-ben PhD fokozatot szerzett.

1970–1976 között, mint önálló erdészeti kutató, majd 1977 és 1995 között, mint osztályvezető, erdőművelési és faterméstani problémákon dolgozott, a Kanadai Erdészeti Szolgálat Edmontonban lévő Northern Forestry Centerben Alberta tartományban.

1995-ben nyugállományba vonult.

Tudományos munkáját közel 100 folyóirat cikk, szakmai tanulmány, szimpóziumon elhangzott előadás jelzi.

A Kanadai Erdészeti Egyesület (CIF), tagja, ahol az évek során többféle tisztséget töltött be.

Csanádi Béla (1932, Tompa) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 7-1957., kelte: 1957. április 15., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Az erdőmérnöki oklevele megszerzése után első munkahelye a Dunántéri Állami Erdőgazdaság lett Baján, ahol 1957–1968 között tevékenykedett.

Az első két évben erdőművelési műszaki vezető volt, majd 8 évig erdészvezetőként dolgozott.

A MÉM Erdészeti Hivatal 1968-ban áthelyezte Pécsre az Állami Erdőrendezőszékhelyre, ahonnan szintén áthelyezéssel került a Mecseki Erdőgazdasághoz, ahol vezérigazgatói állást töltött be.

Ebben a beosztásában tevékenykedett nyugállományba vonulásáig.

A munkájának elismeréseként több kitüntetésben részesült, így megkapta a Munka Érdemrend ezüst és arany fokozatát; a Magyar Köztársaság Csillagrendjét; Bedő Albert Díjat, és az Eötvös Loránd Díjat.

Delkin Éva Viszlai Jánosné (1933, Budapest) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevél kelte: 1958. május 22., Kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Vancouver, Canada Sopron Division

Erdőmérnöki diplomája megszerzése után, megfelelő állás lehetőség hiányában a növekvő család nevelését választotta célul. Szabad idejében önkéntesként segített a gyerekek iskoláiban és más közösségi természetvédő és természet ismertető területen.

1976 óta a British Columbiái Múzeumban önkéntesként dolgozott az iskolai program keretein belül. 30 éves szolgálati kiténtetésben részesült 2007-ben.

Frey Antal (1931, Pusztavám) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 25-1957., kelte: 1957. április 16., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

1957–1974 között a Vértesi Állami Erdőgazdaságnál dolgozott. Először a gazdaság Császári, majd az Oroszlányi Erdészetenél erdőművelési és fahasználati előadóként látta el teendőit.

1963–1964 között a gazdaság központjában fahasználati előadóként tevékenykedett.

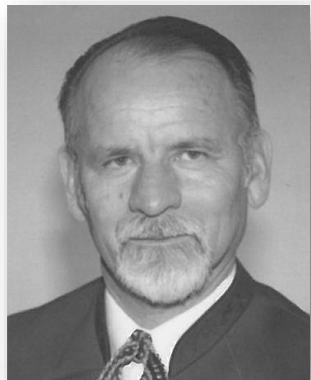
Ezután a Kisbéri Erdészetnek lett a vezetője 1964–1974 között.

1974-ben a Budapesti Erdőfelügyelőség Tatabányai Osztályához helyezték át, ahol kezdetben erdőfelügyelőként, majd osztályvezetőként dolgozott 1991-ig, nyugállományba vonulásáig.

Szolgálati ideje alatt négy esetben Kiváló Dolgozó; egy esetben

Miniszeri Kiváló Dolgozó kiténtetésben részesült.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagja.

Gyimesi Kálmán (1931, Zsida) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 12-1957., kelte: 1957. április 15., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Diplomavédés után fővadászként alkalmazta a Tanulmányi Erdőgazdaság.

1957 ősztől kinevezték a Szombathelyi Erdőgazdaság vadászati felügyelőjének, ahonnan kérte felmentését. Ezután szakelőadóként tevékenykedett, majd 1959-ben kinevezték Szentgotthárdon erdőszetvezetőnek. Hosszú viszontagság után 1966-tól a TSZ-nél főágazatvezetőként dolgozott tovább, majd 1970-től elvállalta az Erdőgazdaság bútorüzemének vezetését.

1974-ben a főként építőiparral foglalkozó helyi Városgazdálkodási Vállalathoz került.

Két évi TSZ főágazatvezetőség után, fővadászként kezdett el dolgozni a saját maga által szervezett vadásztársaságnál.

1988-tól üzletkötő és vadászatszervező volt a HUNOR Irodánál. Az 1990-től 2013-ig bezárólag GYIMESI Kft. néven saját vadászatszervező irodát működtetett.

Gyöngy Erzsébet Juhász Gyuláné (1933, Omor) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevél kelte: 1958. május 22., kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Vancouver, Canada Sopron Division

Erdőmérnöki oklevelét 1958-ban szerezte meg. Végzés után British Columbia Erdészeti Minisztériumában kapott munkát, a női megkülönböztetés miatt azonban csak irodai asszisztensként tudott dolgozni.

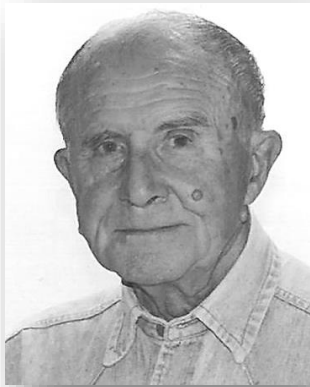
1963–1973 között a Bányászati Minisztérium Analitikus Laboratóriumában helyezkedett el. A kémiai analitikai munkán kívül részt vett a kutató munkában is, az új eljárások kidolgozásában.

1968-ban sikeresen letette azt a vizsgát, amely szükséges volt a British Columbia Mérnöki Egyesület tagságához.

1973-ban a szakminiszter jóváhagyásával kezdő mérnöki állást kapott a British Columbia Állam Erdészeti Minisztériumának Mérnöki Osztályán. Ő volt az első mérnök nő a 388 tartományi államnak dolgozó mérnökök között, tizenöt évig dolgozott itt tervező mérnöki beosztásban.

1988-ban betegsége miatt korán nyugállományba vonult.

1994-ben férjével egy tanácsadó vállalatot alapítottak, ami 4 évig működött.

Dr. Győry Jenő (1934, Kispest) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 20-1957., kelte: 1957. április 16., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

1957–1964 között a Magyar Madártani Intézet gyakornoka, majd tudományos munkatársa lett. 1994. évi nyugállományba vonulásáig folyamatosan a természetvédelem központi szervezetében dolgozott.

1964–1994 között az Országos Természetvédelmi Hivatal, a Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztérium főmérnöke, főzoológusa, főmunkatársa, a Madártani Intézet megbízott vezetője, majd későbbiekben a KVM osztályvezető-helyettese, minisztériumi tanácsosa lett.

A Magyar Madártani Egyesület választmányának tagja. Résztvevője jelentős természetvédelmi fejlesztési programoknak, így például az első nemzeti parkok létrehozása, veszélyeztetett természeti élőhelyek országos felmérése, védelem alá vonása, a zoológiai természetvédelem erősítése, a természetvédelem társadalmi bázisának szélesítése területén.

Egyetemi doktori fokozattal rendelkezik. A madártani és a természetvédelem témakörében hét könyvben társszerző, további számos tudományos és ismeretterjesztő cikket, tanulmányt publikált.

Főbb elismerései: Munka Érdemrend ezüst fokozata; Emberi Környezetért jelvény, Pro Natura Díj; Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszt.

Tornyiné **Iván Teréz** (1929, Bodrogolaszi) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 22-1957., kelte: 1957. április 16., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

1957-1961 között a Nyírségi Állami Erdőgazdaságnál erdőművelési műszaki vezetőként kezdte meg munkáját.

1961-től a Zemplén-hegységi Állami Erdőgazdaságnál központi erdőművelési műszaki szakelőadó, majd erdőművelési műszaki vezető volt 1969-ig.

1970-től az átszervezés és összevonás után létrejött és a Borsodi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságnál 1971-ig, mint csemetetermelési előadó dolgozott.

1972–1974 között Nyíregyházán a Mezőgazdasági Tervező és Beruházó Vállalatnál volt Erdőtelepítési tervező.

1975-től a Borsodi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságánál erdőművelési műszaki vezető lett, mag- és csemetetermelési, közjóléti előadóként tevékenykedett, valamint karbantartási munkákat is végzett.

A szakmában elért eredményeiért több alkalommal kiváló dolgozó elismerésben részesült.

Kováts Miklós (1932, Tata) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevél kelte: 1958. május 22., kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Vancouver, Canada, Sopron Division

Az erdőmérnöki oklevelét a UBC, Forestry-Sopron fakultásán 1958-ban szerezte meg. 1958–1960-ig a British Columbia Tartomány Erdőrendezési Osztályán dolgozott, mint erdőbecslési csoportvezető, majd helikopterről, légi erdőbecslési feladatokat látott el.

1960–1962 között tovább tanult a vancouveri egyetemen (UBC) és 1962-ben mesteroklevelet szerzett. 1963-ig a MacMillan Bloedel & Powell River vállalatnál tevékenykedett, mint erdőmérési csoportvezető.

1963-ban a Tartományi (British Columbia) Erdészeti Kutatóintézeténél kapott állást, ahol statisztikai és számítógépes tanácsadói munkakört töltött be, majd később a statisztikai részleg osztályvezetője lett.

1990-ben az Intézet Fatömeg és Növedék Kutatócsoportjának volt a vezetője, majd ezt követően, mint Technikai Tanácsadó munkálkodott 1994-ig, nyugállományba való vonulásáig.

Tudományos munkásságát négy szakfolyóiratban megjelent cikke, egy helyi tanulmányi közleménye és számos tudományos cikkben megjelent köszönetnyilvánító megjegyzések jelzik.

1962–1996 között a British Columbia Erdőmérnöki Kamara tagja volt. 1973-ban a helyi szakiskolában erdőbecslést tanított. 1978–1979-ben pedig a victoriái Magyar Társaskör elnöki tisztségét látta el.

Dr. Molnár Géza (1935, Sátoraljaújhely) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevél kelte: 1959. február 28., Kiállította: Universität für Bodenkultur, Wien, Ausztria

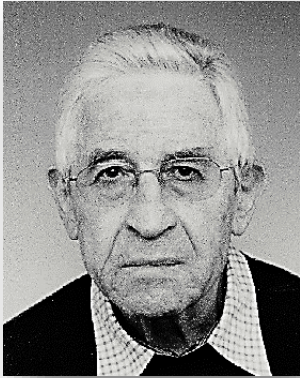
1960-ban doktori vizsgát tett. 1962-ben Bécsben tett 3 év gyakorlat után miniszteri vizsgát, amely egy erdőbirtok önálló vezetésére jogosította.

1960–1965 között beosztott mérnök volt egy nagybirtokon, ahol erdőgondnoki, erdészetvezető helyettesi, erdőrendezési, általános útfeltárási tervezési, titkári feladatköröket töltött be az erdőigazgató mellett. 1965–1983 között erdőgondnokként, erdészetvezetőként két nagy erdőbirtokon tevékenykedett, miközben 10 éves üzemtervek elkészítése

és az erdőgazdaság fűrészüzemének korszerűsítése volt a feladata.

1984–1997 között a Bad-Vöslau Erdészeti Szakközépiskola tanára volt. Oktatta az általános és erdészeti üzemgazdaságtan, valamint közgazdaságtan, fűrészüzemtan és a jogi ismeretek című tantárgyakat.

Munkásságát az Osztrák Köztársaság 1993-ban Ezüst Érdemrend kitüntetéssel ismerte el.

Nagy József (1934, Püspökladány) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevél kelte: 1959. május 5., kiállította: Forstliche Fakultät der Georg-August Universität Göttingen in Hann, München, Deutschland

Oklevele megszerzése után 1959–1960 között erdőrendezőként helyezkedett el a Landwirtschaftskammer Rheinland-nál.

1961–1963 között a Német Szövetségi Köztársaságban Hessen államban letette a felsőfokú erdei szolgálatra a nagy államvizsgát. Ezután 1966-ig erdőrendezőként dolgozott Hessenben.

1967–1970 között az Erdei Munka és az Erdei Technika Kuratóriumának alkalmazottja volt.

1971-től 1974-ig a Göttingeni Egyetemen dolgozott.

1974–1999 között a Hesseni Állam hivatalnok volt, 1979-ig a Weilburgi Erdészeten kiképző, 1986-ig a Német Szövetségi Köztársaság

megbízásában Dél-Braziliában a Forstschule Irati nevű projektben projektvezető-helyettes, 1999-ig a Neu Isenburg Hesseni Erdészeten erdészetvezető helyettes, majd erdészetvezető volt

1999-ben nyugdíjas erdőigazgató lett.

Dr. Orlóci László (1932, Esztergomtábor) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevél kelte: 1958. május 22., kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Vancouver, Canada, Sopron Division

Erdőmérnöki oklevelét 1958-ban az University of British Columbia erdészeti fakultásán szerezte meg Vancouverben. 1961-ben mester diplomát kapott, majd 1964-ben doktorált erdészeti ökológiából a UBC Növénytan Tanszékén. 1964 és 1965 között, mint NATO Science Fellow menynység ökológiai kutató Peter Grei-Smith's laboratóriumában (University College of North Wales, Egyesült Királyság). 1965-ben visszatért Kanadába. Akadémiai pályafutását tanársegédként (Assistant Professor) kezdte meg a University of

Western Ontario Természettudományi Karának Botanikai Tanszékén (London, Canada). 1968 és 1972 között docens (Associate Professor), majd 1972-től egyetemi rendes tanár (Full Professor). Pályafutása során Észak- és Dél-Amerika, Ázsia, Afrika és Európa számos egyetemén és kutató intézetében vendégprofesszorként oktatott. Éveket töltött családjával a Hawaii Szigeteken, mint az University of Hawaii Botanikai tanszékének vendégprofesszora, miközben doktoranduszoknak quantitative ökológiát oktatott és emellett növénytársulási vizsgálatokat végzett. 1996-tól Emeritus Professor.

Pályafutását számos elismerés követte. 1990-ben a Magyar Tudományos Akadémia (MTA) majd 1997-ben a Kanadai Tudományos Akadémia (Academy of Sciences of the Royal Society of Canada) akadémikus rangú tagjává választotta. 1994-ben a Manchester-ben megtartott világtudományos kongresszusán az International Ecological Society (ITECOL) „Distinguished Statistical Ecologist” díjával tüntették ki. 1996-ban a University of Trieste díszdoktora lett, majd 1999-ben az Ohio-i Bowling Green State University Lukács szimpóziumán a „Twentieth Century Distinguished Service Award in Statistical Ecology” díjnyertese. 2017-ben Dr. Fodor Tamás, Sopron polgármestere, a forradalomban tanúsított helytállásáért jubileumi emlékéremmel tüntette ki.

Eredményeit nagyszámú könyvében és több mint 100 publikációjában mutatta be. Munkái új paradigmákat vetettek fel és dolgoztak ki. Legutóbbi könyve (Statistical Quantum Ecology) a rezonator-komplex elméletre épülő növényzetenergetikai elemzéseket tár a szakolvasó elé.

Rácz Anna dr. Leskó Györgyné (1933, Budapest) gyémántoklevelés erdőmérnök

Oklevél kelte: 1958. május 22., kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Vancouver, Canada Sopron Division

Erdőmérnöki oklevelét 1958-ban szerezte meg. 1958–1974 között három gyermeket nevelt, és családanya szerepet töltött be.

1974–1976 között Erdőbecslési térképeket készített Albertában.

1977-től Syncrude Canada Ltd. Technikai Információs Központjában dolgozott a mérnöki osztályon 1979-ig.

1980–1982 között szerződéses munkákat végzett a Kanadai Erdészeti Kutatóintézetnek.

1984-től 1986-ig az Alberta Egyetemen volt asszisztens a Hidrológiai Tanszéken. 1987-ben nyugállományba vonult.

Dr. Szabó József (1930, Büdszentmihály) gyémántoklevelés erdőmérnök

Oklevél száma: 49-1957., kelte: 1957. április 18., Kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

A tanulmányok befejezése után 1957–1960 között a Nyírségi Állami Erdőgazdaság nyíregyházi és baktalórántházi erdészeteinél szakelőadóként dolgozott.

1960-ban került vissza Sopronba, az Erdőmérnöki Főiskola Üzemtani Tanszékére, mint tanársegéd. 1965-ben egyetemi adjunktus lett. Kezdetben az üzemtan, illetve az erdészeti gazdaságtan gyakorlatait vezette, később ez utóbbi tárgy elméleti fejezeteinek gondozását látta el és órát tartotta meg.

Az 1971/72-es tanévben megbízott tanszékvezető volt.

1975-ben szerezte meg műszaki doktori fokozatát, 1978-ban pedig a felsőfokú munkaszervezői szakképzését. 1979-ben pályázattal egyetemi docensnek nevezték ki.

Az oktatásban és kutatásban szerzett tapasztalatokat az egyetemi alapképzésben, a szakmérnök képzésben, a mérnök- és vezető továbbképző tanfolyamokon, az egyetemi és a kihelyezett erdőgazdasági tudományos üléseken valamint az erdészeteknél tartott előadásain adta közre.

1983-ban nyugállományba vonult.

Több külföldi tanulmányúton vett részt. Tudományos munkásságát számos könyvrészlet, tanulmány, egyetemi jegyzet, valamint ismeretterjesztő cikkek, adatközlések, recenziók, leírások, lektori tevékenységek, előadások igazolják.

Társadalmi tevékenységet az Erdőmérnöki Kar Tanácsának tagjaként, annak Nevelési és Tudományos Bizottságaiban, az Országos Erdészeti Egyesület Gazdaságtani Szakosztályában, az MTA és a Műszaki Fejlesztési Hivatal Erdészeti Bizottságaiban és Sopron Város Lakóbizottságában végzett.

Munkásságát az Erdészet, illetve Oktatás Kiváló Dolgozója, Miniszteri Dicséret, a Magyar Felsőoktatásért Emlékérem és Sopron Városért ezüstérem kitüntetésekkel ismerték el.

Szalamín Gábor (1932, Makó) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevél kelte: 1958. május 22., kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Vancouver, Canada Sopron Division

Erdőmérnöki oklevelét a Brit Columbia Egyetemen, Vancouverben szerezte meg 1958 májusában.

1959–1961 között, mint földmérő dolgozott Surrey, BC-ben. Az 1961/62 tanévben megszerezte a mester fokozatot.

1962-től ismét földmérőként dolgozott Torontóban, Ontarióban.

Az 1963/64-es tanévben Ottawában tanított matematikát egy középiskolában.

1964-től a kanadai szövetségi kormány erdészeti minisztériumának alkalmazottja volt kutatói beosztásban 1965-ig.

1965-től újra középiskolában tanított – miközben ontarioi tanári ok-

levelet szerzett – nyugdíjazásáig.

Tóth Lajos (1932, Lócs) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 28-1957., kelte: 1957. április 16., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Végzés után a Tanulmányi Erdőgazdaságál helyezkedett el, ez volt az egyetlen munkahelye. Volt fűrészüzem vezető, fakereskedelmi csoportvezető és műszaki vezető beosztásban. 1992-ben fahasználati előadóként vonult nyugdíjba.

Viszlai János (1933, Mucsony) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevél kelte: 1958. május 22., kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Vancouver, Canada Sopron Division

Erdőmérnöki oklevele megszerzése után az elsők között kapott állást a Tartományi Minisztérium Erdőfelmérési osztályán. Az első években a fatömeg meghatározásához próba területek mérése, valamint légi fényképeken az állományok elhatárolása, azok leírása (földön és a helikopterből végzett becslések alapján) volt a feladata.

1961–1965 között adatcsoport segédvezetője volt, majd 1966-tól csoportvezetőként dolgozott a tartomány különböző részein 1976-ig.

1975-ben a BC Erdészeti Minisztériumban a környezetvédő előírások csoport vezetője volt. 1976-tól a Növedék és Hozadék Csoportban az állandó próbaterületek mérési programjának lett a vezetője, majd 1979-ben a hozadék görbék szerkesztésének számítógépes átszervezése, és a változó koronazáródású görbék beiktatása volt a feladata. 1984-ben lett a Növedék és Hozadék Csoport vezetője, a fatömeg számítás alap adatait kezelte a BC-ben, az Erdőfelmérési Osztályról vonult nyugállományba 1988-ban, több mint 30 éves szolgálat után. Az állami nyugdíjazás utáni években magánvállalkozóként dolgozott.

GYÉMÁNTDIPLOMÁSAINK

Barati István (1939, Semjén) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 1-1962., kelte: 1962. június 12., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Az oklevél megszerzése után az Állami Földmérési és Térképészeti Hivatal Veszprém Megyei Földmérési és Földnyilvántartási Felügyeletségén 1962–1970 között a Földmérési Osztályon mint gyakornok, mérnök majd csoportvezető dolgozott. Szakmai átszervezés után a jogutód Megyei Földhivatal főkoordinátora lett. A megye területén végzett földmérési munkák egyeztetését és ellenőrzését látta el. 1971–1972 években a Budapesti Geodéziai és Térképészeti Vállalat Veszprémi Irodáját szervezte és vezette. 1972-től 1982-ig a Veszprém Megyei Beruházási Vállalat Tervezési Osztályára került, ahol tervezőként, majd csoportvezetőként a megye városaiban az

állami beruházások (kisajátítás, szanálás) terület-előkészítését biztosította. 1982_1992 között Veszprém város egyik nagy beruházásának, a Középfokú Nevelési Központnak a műszaki vezetését látta el. A létesítmény – két szakközépiskola szakmunkásképzővel – a város és a környék nappali és levelező oktatását szolgálta. 1992–1996 években az új gazdasági és társadalmi feltételek között egy tervező és kivitelező vállalkozásnál dolgozott beruházás előkészítőként.

Bencze Tibor (1939, Szombathely) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 54-1962., kelte: 1962. június 14., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Császár Rudolf (1935, Szeged) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 2-1962., kelte: 1962. június 12., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

1962-től 1970-ig a Békés Megyei Állami Erdőgazdaságnál (Gyula) dolgozott erdőmérnöki vezetőként, majd központi fahasználati, fagyártmány-termelési és erdőnevelési előadóként. 1970–1991 között a Dél-Alföldi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságnál fahasználati csoportvezető, később erdőművelési és fahasználati osztályvezető-helyettes. Vállalati tevékenysége mellett az 1980-as években az Erdészeti Tudományos Intézet részére és megbízásából adatgyűjtéseket és -elemzéseket végzett különféle kutatási témákhoz. Esetenként szakértőként közreműködött erdőmérnöki vonatkozású polgári peres eljárásokban. Szakbizottsági tag volt az Alföldi Erdőkért Kht. fahasználati bizottságában. Javasolataival az országos fatermék szabványok felülvizsgálatában, módosításában is közreműködött. 1991-ben nyugállományba került, azóta szakmai tevékenységet nem végez.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1962-2003 között tagja, a Szegedi Helyi Csoportnak egy cikluson át vezetőségi tagja.

Vállalati munkáját a DEFAG két alkalommal Kiváló Dolgozó oklevéllel ismerte el.

Cser Lajos (1983, Sótory) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 58-1962., kelte: 1962. június 14., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Első munkahelye az OEF 4. sz. Zalaegerszegi Állami Erdőrendezősége volt, ahol 1962. július 1-jétől 1965. június 30-ig műszaki ügyintéző megnevezéssel üzemtervezőként dolgozott. 1965. július 1. és 1969. december 30. között az Észak-Zalai Állami Erdőgazdaság zalaegerszegi központjában gépesítési előadó munkakörben tevékenykedett. 1970. január 1-jén a jogutód Zalai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság nagykanizsai központjába került, ahol nyugdíjazásáig a következő beosztásokban, munkakörökben dolgozott:

1970. január 1. és 1973. július 16. között fafeldolgozási osztályvezető-helyettes.

1973. július 17. és 1986. december 30. között kereskedelmi osztályvezető-helyettes.

1987. január 1. és 1991. december 31. között kereskedelmi és fafeldolgozási osztályvezető-főmérnök.

1992. január 1. és 1993. december 30. között belkereskedelmi osztályvezető-főmérnök.

1993. december 30-án nyugállományba ment.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1962 és 2011 között volt tagja.

Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetésben részesült 1982-ben.

Csillag Jenő (1938, Esztergály) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 56-1962., kelte: 1962. június 14., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Első munkahelye az Észak-Zalai Állami Erdőgazdaság Zalabaksai Erdészete, ahol 1962. június 30-tól két évig dolgozott erdőművelési műszaki vezetőként. 1964 júniusától a fenti erdőgazdaság Zalacsányi Erdészetéhez került, és fahasználati műszaki vezetői munkakörben dolgozott. Időközben a létszámhiány miatt az erdőművelési műszaki vezetői tevékenységet is ellátta. 1968. május 1-jétől az Észak-zalai Termelőszövetkezetek Területi Szövetségénél helyezkedett el, és erdészeti munkatársként dolgozott. 1969. március 1-jével az érintett TSZ-ek létrehozták az Észak-Zalai Termelőszövetkezetek Erdőgazdálkodási Közös Vállalkozását, amelynek igazgatója lett. 1980-tól tevékenységüket az egész megyére (4200 ha erdő) kiterjesztették. Vezetésével a vállalkozás 1990-től részvénytársasági formában tevékenykedett ERDŐVÁLL Rt. néven. 1994. április 1-jével – saját kérésére – nyugállományba vonult.

Munkásságát Eredményes Fásításért (1972, 1976), Kiváló Munkáért (1980), MÉM Miniszteri Kitüntetéssel és Szövetkezeti Emlékéremmel (1995) jutalmazták. Többször részesült a Zalaegerszegi Városi Tanács VB által elismerésben.

Debreceni István (1937, Szekszárd) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 39-1962. kelte: 1962. június 13., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

További képesítések: felsőfokú német nyelvvizsga. Szakfordító (1987). középfokú állami angol nyelvvizsga „C” (1993).

Társadalmi ösztöndíjasként került első munkahelyére, és nyugállományig ugyanabban a közösségben és erdőterületen dolgozott. A vállalat neve változott csupán az átszervezések miatt.

1962–1964: Balaton-felvidéki Állami Erdőgazdaság Szentgál–Herendi Erdészete: szállítási és gépesítési műszaki vezető.

1964–1965: Balaton-felvidéki Állami Erdőgazdaság, Veszprém: gépesítési előadó.

1965–1991: Balaton-felvidéki Állami Erdőgazdaság, majd jogutódjaként: HM Veszprémi Erdőgazdaság: műszaki erdészetvezető.

Az 1970-es évektől a műszaki erdészet vállalkozássá fejlesztése. Bútorgyártás, építési kivitelezés (pl.: LB Knauf vakolatgyár), felhagyott külszíni bauxitbányák rekultivációja, kavicsbánya üzemeltetése, műszaki vizsgaállomás stb., az erdőgazdasági gépjavítási és építési feladatok teljesítésével együtt.

1991–1993: HM Veszprémi Erdőgazdaság: főmérnök.
1993–2002: HM VERGA Rt.: kereskedelmi és vállalkozási igazgató – vezérigazgató-helyettes, részvénytársasági igazgatósági tag.
1995–2003: VERFA Faipari és Kereskedelmi Rt.: igazgatósági tag, majd elnök.
2003-tól: Debreceni és Tsa Bt.: faipari kereskedelmi és szaktanácsadói tevékenység.
Munkásságát többek között az Erdészet Kiváló Dolgozója, a Haza Szolgálatáért Érdemérem kitüntetésekkel ismerték el.

Éberhardt Béla (1938, Veszprém) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 9-1962., kelte: 1962. június 12., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

196–63: Nyíregyháza, Nyírségi Állami Erdőgazdaság, fahasználati műszaki vezető

1963–64: Dunaújváros, Városi Tanács Építési és Közlekedési Osztály, előadó

1964–73: Dunaújváros, Budapesti Geodéziai és Térképészeti Vállalat, földmérő, irodavezető

1973–74: Baracs, Béke Mgtsz, erdőmérnök

1974–89: Dunaújváros, Városi Tanács Műszaki Osztálya, csoportvezető

1989–93: Dunaújváros, Ingatlankezelő és Városgazdálkodási Vállalat, szakági főmérnök

1993–94: Rácalmás, Polgármesteri Hivatal, szaktanácsadó

1995–99: Budapest, vállalkozó (zöldfelületek nyilvántartása és értékelése)

1999-től nyugdíjas

Publikációk:

1974-től különféle témájú (urbanisztika, zöldfelület-gazdálkodás, környezetvédelem stb.) kisebb publikációk a Dunaújvárosi Hírlapban és más helyi lapokban

1987: A városi parkok nyilvántartásának problémái – tanulmány (Városok Évkönyve MUT)

2000–2002: Zöld értékeinket bemutató cikksorozat dunaújvárosi helyi lapokban

2003: Zöld értékeink – könyv (Duna-Tükör Kft., Dunaújváros)

2005: A mi fáink – könyv, Szendrői Tibor társszerzővel (Meritum Text Kiadó, Dunaújváros)

Gömbös József (1939, Magyargencs) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 14-1962., kelte: 1962. június 12., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

1962–1965 között a Mecseki Állami Erdőgazdaság (Pécs) Árpádtetői Erdészeténél fahasználati műszaki vezetőként, majd a központba bekerülve mélyépítési műszaki vezetőként dolgozott. 1965–1966 között a Baranya Megyei Tanács Magas- és Mélyépítő Vállalatánál építésvezető volt. 1970-ig a Pécsi Közúti Üzemi Vállalat előkészítési osztályvezetőjeként illetve fő-építésvezetőjeként dolgozott. 1971-től 1983-ig a Baranya Megyei Tanács Tervező Vállalatánál dolgozott tervező, irányítótervező, szakosztályvezető és megbízott irodavezető beosztásokban.

1971-ben különbözeti vizsgát tett a Budapesti Műszaki Egyetemen, majd 1974-ben ugyanitt szerzett út-építési és közúti forgalomtechnikai szakmérnök oklevelet. 1976–1983 között diplomatervek konzulense volt, és az 1980-as évek elején gyakorlatokat vezetett óraadóként a Pollack Mihály Műszaki Főiskolán. 1983-tól 1994-ig a Pécsi Közúti Igazgatóságnál volt műszaki osztályvezető főmérnök, építési és fejlesztési osztályvezető főmérnök. 1994-ben betegség miatt nyugdíjazták.

Munkásságáért 1994-ben a „Közlekedésért” miniszteri kitüntetésben részesült.

Jancsó György (1938, Tápiószele) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 29-1962., kelte: 1962. június 13., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Munkába lépése első napjától (1962. július 15.) az utolsó aktív munkanapjáig (2001. június 30.) kizárólag az erdőrendezés területén dolgozott különböző munkakörökben és beosztásokban.

1962–1965: Budapest, Erdőrendezőség, terepi erdőrendező;

1965–1970: Budapest, Erdőrendezőség Térképészeti Csoport, illesztőpontmérő geodéta;

1970–1976: ÁEMI Térképészeti Osztály Kartográfiai Csoport, vezető kartográfus;

1976–1988: ÁEMI-ÁESZ Térképészeti Osztály, osztályvezető-helyettes;

1988–2001: ÁESZ Térképészeti Osztály, osztályvezető

Osztályvezetői (osztályvezető-helyettesi) kiemelt feladatai az alábbiak voltak: légifelvételek fotogrammetriai és fotointerpretációs hasznosítása az erdőgazdálkodásban (erdőrendezés, vadgazdálkodás, állományok egészségvédelme). A több célú erdészeti digitális térképezés feltételrendszerének kidolgozása, munkafolyamatainak és eljárásrendjének szabályozása.

Munkáját két alkalommal miniszteri (1969, 1984), egy alkalommal intézményi (1989) kitüntetéssel ismerték el, 2010-ben pedig OEE Elismerő Oklevelet kapott.

Egyéb szakterületen szerzett képesítései:

- mezőgazdasági környezetvédelmi szakmérnök (Agrártudományi Egyetem Mezőgazdaságtudományi Kar, Gödöllő)
- ingatlanrendező földmérő (FM Földmérői Minősítő Bizottság)

Lustyik János (1938, Szarvas) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 62-1962., kelte: 1962. június 14., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Erdőmérnöki oklevelének kézhez vétele után került a Vértesi Állami Erdőgazdasághoz (Tatabánya), amelynek (illetve jogutódjainak) nyugdíjazásáig (1998) maradt az alkalmazottja. 1962-től a Tatabányai Erdészet fahasználati műszaki vezetője, 1965-től a Síkvölgyi Erdészet erdőművelési műszaki vezetője volt. 1970-ben lett a műszaki osztály munkatársa, majd a szakszervezeti bizottság független titkára 1975-ben. 1982-től a Műszaki Erdészet vezetője. 1985-től 1990-ig a vállalat műszaki igazgatóhelyettese. 1990-től nyugdíjazásáig a fahasználati ágazat vezetője volt.

A MEDOSZ Erdészeti Szakosztályának tagja 1976-tól 1980-ig. Közben 12 évig volt a Magyar Országos Horgász Szövetség Komárom-Esztergom Megyei Bizottságának elnöke és az országos szövetség vezetőségének tagja.

Molnár Ákos Oszkár (1939, Nyírvasvári) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 64-1962., kelte: 1962. június 14., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

1962–1971 közötti időszakban a Pápai Erdészet erdőművelési műszaki vezetője volt.

1971-től 1996-ig, nyugdíjba vonulásáig a Tanulmányi Állami Erdőgazdaságnál dolgozott különböző beosztásokban (műszaki vezető, erdőművelési előadó, erdészetvezető, igazgatóhelyettes).

1978-ban erdészeti növényvédelmi szakmérnöki oklevelet szerzett. Részt vett a levelező erdővédelmi szaktechnikus képzésben, oktatóként.

2011-ben a Tanulmányi Erdőgazdaság Zrt. kiadta A Soproni-hegység erdőállományainak története című, dr. Mollay Jánosnéval közösen megírt munkáját.

Nyugdíjba vonulása alkalmából munkájának elismeréseként a Földművelési Minisztérium Miniszteri Elismerő Oklevéllel tüntette ki.

Müller János (1939, Belecska) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 70-1962., kelte: 1962. június 15., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Végzés után a Tolna Megyei Állami Erdőgazdaságnál (Tamási) kezdett el dolgozni gyakornokként, majd műszaki vezetőként az erdőgazdaság Bikácsi Erdészetiénél. 1963-ban a központba helyezték erdőművelési előadónak. 1964-ben kinevezték erdészeti vezetőnek az akkor alakult Műszaki Erdészethez. Erdészeti vezetőként részt vett a javítóbázis kiépítésében. 1966-tól a központban műszaki csoportvezetőként folytatta munkáját, egészen 1990-ig. Ebben az időszakban újult meg az erdőgazdaság szolgálati lakásállománya és az erdőművelés és fahasználat gépállománya, bővült a feltáró-úthálózat, kiépültek az erdészeti gépjavitó bázisok és az erdőgazdaság faipari üzemei és vadászházai. Az alkalmazó ez idő tájt egyesült a területén lévő vadgazdasággal, és vette fel a Gyulaji Állami Erdő- és Vadgazdaság nevet. 1990-től erdőművelési ágazatvezetőként dolgozott. 1992-ben pályázattal elnyerte a Gyulaji Állami Erdő- és Vadgazdaság igazgatói állását. Az erdőgazdaságok átszervezése után a Gyulaj Erdészeti és Vadászati Rt. vezérigazgatója, amely munkakört 1999. évi nyugdíjba vonulásáig töltötte be.

Munkáját a Földművelésügyi Minisztérium Pro Silva Hungariae díjjal, az Országos Magyar Vadászati Védegylet Nimród vadászéremmel ismerte el.

Nagy-Bozsoky Gábor (1937, Miskolc) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 66-1962., kelte: 1962. június 15., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

1962–1965: ERDŐTERV (Budapest), úttervező

1965–1966: Városi Tanács (Nagykanizsa), közlekedési csoport osztályvezető

1966–1969: Pécsi Közlekedési Vállalat, főtechnológus

1969. szeptember–1970 május: olasz menekült tábor

1970–1972: Miami FL, USA, földmérő mérnök

1972–2012: Gabriel Structure Decorator (mozaik, márvány, kő, üvegblokk beszerelés), owner-president

Simai János (1939, Budapest) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 30-1962., kelte: 1962. június 13., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

1962-től 1991-ig az ERDÉRT Vállalatnál dolgozott áruforgalmi, műszaki és iparjogvédelmi előadói, műszaki-gazdasági tanácsadói, majd szabadalmi ügyvivő munkakörben. Mindeközben gazdasági munkaközössége keretében szabadalom-kutatóként tevékenykedett, 1985-től iparjogvédelmi szakértő.

1992 és 1995 között az előnyugdíjra való jogosultság megszerzéséig a Villamosipari Kutató Intézet és az EPOS Rt. szabadalmi ügyvivője volt.

Simonfi György (1938, Sopron) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 68-1962., kelte: 1962. június 15., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Munkáját 1962-ben a Vértesi Állami Erdőgazdaságnál kezdte, majd annak jogutódjánál, a Vértesi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságnál fejezte be, a nyugdíjazási korhatár elérésével (1998. január 1.).

1962-től a Tatai Erdészeti fél évig gyakornok, majd erdőművelési és fahasználati műszaki vezető;

1969-től a Császári Erdészet erdészeti vezetője;

1980-tól erdőgazdasági szakfelügyelő;

1981-től a Kisbéri Erdészet erdészeti vezetője;

Vendel Ferenc (1937, Felsőtárkány) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 77-1962., kelte: 1962. június 15., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

1962. június 9.–1966: erdőtervező (üzemtervező) mérnök az OEF VII. sz. Erdőrendezősége (Vác) állományában.

1967: erdőrendezési felügyelő az Állami Erdőrendezés létszámán belül.

1968–1969. években a Budapesti, 1970–1978 között az Egri Állami Erdőrendezőség Váci Erdőfelügyelőségén erdőfelügyelő.

1979–1997. augusztus 31-ig (nyugdíjba vonulásáig) az Egri Erdőfelügyelőség Ipolyvidéki Osztályán erdőfelügyelő. Az 1988-1997 közötti időszakban – az erdőfelügyeleti munkák végzése mellett – osztályvezető.

1968-1997 között 10 000 ha állami, 3500 ha termelészövetkezeti erdőterületen, illetve 1984–1987 években további 2600 ha termelészövetkezeti erdőterületen teljesített szolgálatot.

Wilfing László (1939, Sopronbámfalva) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 37-1962., kelte: 1962. június 13., kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

A végzés után két évig a Pilisi Állami Erdőgazdaságnál, majd nyugdíjazásáig az Erdészeti és Faipari Egyetemen dolgozott.

ARANYDIPLOMÁSAINK

Bagaméry Gáspár (1948, Nagykálló) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma 1/1971/72., kelte 1972. június 19., kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

1966-ban felvételizett az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karára. Az 1967/1968 tanévre nyert előfelvételt. Az előfelvétel éve alatt erdőmunkásként dolgozott a Nyírségi Erdőgazdaság Nyíregyházi Erdészeténél és segédmunkásként a Debreceni Erdőtervezési Irodánál.

1967-ben az Országos Erdészeti Egyesület tagja lett.

1972.08.19-től 1973.03.14-ig az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karának Vadgazdálkodási Tanszéke volt, ahol tudományos továbbképzési ösztöndíjasként dolgozott.

1973. március 19. és 1974. augusztus 1. között VIZITERV nevű vállalatnál dolgozott, felmérő geodétaként a Kiskörei Erőmű építésén. Különböző ipari geodéziai feladatokat látott el.

1974. augusztus 2. és 1981.február 18. között a Nagykunsági Erdőgazdaságnál (NEFAG) dolgozott. Geodétaként térképet készített Pusztavacson és Nagykőrösön, a fűrészüzemek felújításához igazodóan. Volt lakás karbantartási előadó, a nagykőrösi beruházásnál építési műszaki ellenőr. Az építési feladatok után az ŐSA gépcsoport vezetője lett. A gépcsoport alapvetően a fenyőerdőkben végzendő munkákra lett kialakítva. A nemesnyár állományokban, főként az elegyekben való alkalmazhatósága korlátolt volt, így hamarosan más erdőgazdaságoknál kellett a gépcsoporttal dolgozniuk. Az utolsó időben az erdőgazdasági központ erdőművelési előadója lett, mintegy másfél évig.

Az újabb alkalmazása 1981. március 1. és 1989. augusztus 31. között a Tiszai Öntöző Gazdaságok Együttműködésén (TÖGE) lett. A Tiszaföldvári Lenin Mgtsz gesztorságával működő szervezet a terelés integrálása mellett ekkor fogott bele a térség szövetkezeteinek erdőgazdálkodását megszervezni. A fő feladata az integráció megszervezése. A szövetkezetek közül 37 csatlakozott az integrációhoz. 1000 ha új erdőt telepítettek el a szövetkezetek. Négy szövetkezet nyitott csemetekertet és nemesnyár anyatelepet.

A társasági törvény változása miatt önálló társasággá kellett alakulni. A feladatokat az AGROCOM Kft. vette át. Itt erdészeti főmérőként dolgozott. Ez az időszak 1989. szeptember 1-jétől 1993. március 31-ig tartott. A szövetkezeti gazdálkodást a privatizációs folyamatok hamarosan ellehetetlenítették, így ismét új munkát kellett keresnie.

1993. április 1-jétől 2007. október 14-ig az Országos Mezőgazdasági Minősítő Intézetnél – mai jogutódja a NÉBIH – dolgozott. Az Erdészeti Osztályon körzetes csemetekerti felügyelőként, valamint az 1000 hektáros kísérleti erdő felelőseként dolgozott. A nemesnyár anyatelepek ellenőre is az ő feladata volt mintegy 10 évig. Részt vett a FAO-IPC (nyárfabizottság) Magyarországon 1996-ban tartott rendezvényeinek lebonyolításában. 2000-ben a Washington államban tartott IPC ülésen is részt vett.

Az OMMI engedélyével kilenc évig oktatott a Mezőtúri Főiskolai Karon Erdészeti Alapismereteket a mezőgazdász hallgatóknak.

Munkanélküli volt 2007. október 15. és 2008. július 27. között. 2008. július 27. óta öregségi nyugdíjas. Nyugdíjasként erdészeti szakirányítással, telepítések tervezésével foglalkozik. Jelenleg a NÉBIH erdeinek is a szakirányítója

Béni Kornél (1946, Budapest) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma 4/1971/72., kelte 1972. június 19., kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Az egyetem elvégzése után az Erdőgazdasági Fűz és Kosáripári Vállalatnál kezdte meg szakmai pályafutását.

1975-ben Székesfehérvárra költözött, ahol a Középdunántúli Vízügyi Igazgatóságnál erdészeti előadói, majd később biotechnikai csoportvezetői munkakört töltött be. Feladata volt Fejér- Veszprém- és Tolna-megyében a vízügyi kezelésben lévő árvízvédelmi véderdő területek kezelése, vízügyi létesítmények, víztároló tavak környezetének erdősítése, fásítása.

1977-ben a Soproni Erdészeti és faipari Egyetemen környezetvédő és tájrendező szakmérnöki képesítést szerzett.

1990-ben a természetvédelmi szolgálat kötelékébe lépett, mint a Vértesi Tájvédelmi Körzet vezetője. Munkaterülete a későbbiekben a Duna-Ipoly Nemzeti Park Igazgatóság egyik tájegysége lett.

A Vértesi természeti viszonyaira és történetére vonatkozó szakirodalmi publikációk tanulmányozása során feltűnt, hogy a térségre vonatkozó nagyszámú, helyi jellegű vizsgálatok ellenére hiányzik a vértesi tájegység egészére vonatkozó ismeretek összegzése. Ez a felismerés vezetett 1996-ban, egy munkatársával közösen szerkesztett: „Egy cseppnyi Magyarország – a Vértesi hegység és környéke” című könyv megjelentetéséhez, amely a tájegységről szóló első monográfia jellegű összefoglaló mű volt. A vértesi szakirodalmi és terepi kutatások folytatásának eredményeként több helytörténeti könyvrészlet és szakcikk megírásában vett részt.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjainak sorába 1972-ben lépett be. 1994 és 2019 között 25 éven keresztül az Erdészettörténeti Szakosztály titkári feladatait látta el.

Nyugdíjasként a Pro Vértesi Természetvédelmi Közalapítvány keretében tevékenykedik a Vértesi természeti és kultúrtörténeti értékeinek megóvása és megismertetése érdekében.

Borsiczky Iván (Tamási 1946) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma 55/1972., kelte 1972. június 21., kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

1972 és 1974 között a Gemenci Állami Erdőgazdaságnál vadászati ágazatvezetőként dolgozott, Parti István beosztottjaként.

1974 és 1980 között a Tolna Megyei Állami Építőipari Vállaltnál ipari geodétaként dolgozott, feladata út és vasút kitűzés, panel épületek szerelési geodéziája, ipari létesítmények geodéziai mérései.

1980 és 1998 között a Középhegyi Állami Gazdaságnál, majd a jogutód Dalmandi Mezőgazdasági Kombinátnál dolgozott erdészeti és vadászati ágazatvezetőként feladata 6300 ha vadászterület és 3.550 ha erdőterület szakmai vezetése, vadásztatás bonyolítása

1988-ban másoddiplomát szerzett fatermesztő szakmérnökként az

Erdészeti és Faipari egyetemen.

1998 és 2005 között az FVM Tolna megyei Földművelésügyi Hivatalánál vadászati felügyelőként dolgozott, feladata a megye vadásztársaságainak ellenőrzése

2005 és 2008 között, nyugdíjba vonulásáig a Nemzeti Földalapkezelő Szervezet Tolna megyei Területi Irodájánál erdészeti munkatársként a megyében állami tulajdonban maradt kisebb erdőterületek szakmai ellenőrzése.

Nyugdíjasként, mint egyéni vállalkozó erdőérték becslést, erdei vadkár felmérést végez, fakitermelő, motorfűrész kezelő és erdőművelő szakmai vizsgákon vizsgálónökként tevékenykedik.

Dr. Farkas László (1945, Budapest) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma 72/1972., kelte 1972. december 11., kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Természetvédelmi erdők gyönyörűsége, egészséges életmódra erős vágya készítette erre a hivatásra. Számára valós megerősítő előgyakorlat a Békés megyei Bánkúton egyenrangú favágóvá válni a favágók között. Vajon mit óhajtanak az emberek a vezető erdőmérnöktől?

A diploma megszerzése után, az 1970-es években az erdőrendezői szolgálatot választotta. Hét éven át ismerkedett az erdészeti hivatás változatos, színes feltárásaival. Látni és láttatni fényképezéssel, eredménye a képes diploma, a képes üzemtervek, a képes tanulmányok.

1972-ben erdőmérnöki oklevélre érdemes lett. Négy év múlva környezetvédő és tájrendező, okleveles szakmérnök lett. A Kanadai TJ-30 ritka minőségű Timberjack kombájn beüzemelője lett egy jól sikerült pályázattal. Tizenkettő évig a kiskunhalasi térség nemesnyárasainak iparszerű fakitermelését mutatták be 67 szakmai bemutató gyakorlattal, 82 db válogatott újítással.

Kaán Károly és Bedő Albert termelési brigádok rendszeresen az országos 1. illetve 2. helyezést hozták el.

Szarvasgomba kultúra hozzánk haza! (Szarvasgomba vadászat, Szarvasgombás fák ültetése, fekete gyémántot az unokáink majd kikaparják és trifla gasztronómia) Ezeregy gombás étel gyógyító ereje programot vezet. ISMS Nemzetközi tudományos és termelő világhiállításán 50 négyzetméteres színes poszterrel szerepeltek.

1984-ben Magyar-Osziptrák Környezetgazdálkodási Napok rendezvényein jeles eredményekkel szerepelt. A kitermelt erdőterületeken nemesnyár sarj bemutató az extenzív PO. gomba termelés esélyeit mutatta

a várományosunk szakmai köröknek, akiket a szakma úgy sejtett. Darabos-Farkas-Henter + Kocsis Innovációval terhelt arany okleveles várományosok lettek mindannyian.

1998-ban friss nyugdíjasként magánirodát- környezet és erdőgazdálkodási és innovációs irodát működtet Kiskunhalason.

A Phare program válságmenedzsere. Az OEE Szeniorok Tanácsának tiszteletbeli levelező tagja 2018 óta.

Greguss László Géza (1948, Tatabánya) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma 5/1971/72., kelte 1972. június 19., kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

A diploma megszerzését követően másfél éves tervezőirodai munka után 1974. január 1-én került a Szombathelyi Erdőrendező Győri Erdőfelügyelőségére, ahol ennek jogutódjainál, végig egy munkahelyen töltötte egész szakmai pályafutását. A három és fél évtizedes erdőfelügyelői munka során Győr-Moson-Sopron megye és főképpen a Hanság valamint a Szigetköz erdeinek szakavatott ismerőjévé vált. Az itteni erdőket érintő szinte minden problémával szembesülnie kellett, és legjobb tudásával és tapasztalatával vett részt azok megoldásában. A számítógépes rendszerek bevezetésénél ő tanította be a kollégáit és a problémákat – melyek akadtak bőven – ő

segített megoldani a saját feladatai mellett. A privatizációt követően a szigetközi és hansági magánerdők erdőgazdálkodásának beindulásában és működtetésében lelkiismeretesen segítette az erdőtulajdonosokat. Tevékenységével eredményesen járult hozzá az itteni erdők, erdőgazdálkodás fejlődéséhez.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1974. óta tagja, annak életében kezdetektől fogva aktívan részt vett. 1997-2014 között ellátta az OEE Győri Erdőgazdasági Helyi Csoport titkári teendőit, közben dolgozott küldött közgyűlési tagként, díjbizottsági tagként és az Erdészeti Lapok Szerkesztő Bizottságának tagjaként is.

Szenvedélyes fotós, a szakma életének krónikása. Nyugdíjba vonulása után is aktív maradt. Kiváló minőségű fényképeivel hozzájárult a különböző erdészeti és közcélú rendezvények színvonalas dokumentálásához és publikálásához. Természetfotói az általa szerkesztett és egyéb szakmai kiadványokban, újságokban-folyóiratokban kiállításokon, mutatják be a természetet, az erdő szépségeit, népszerűsítik azt és terjesztik azok szeretetét.

2008-ban OEE Elismerő Oklevélben részesült, 2018-ban Életfa Emlékplakett bronz fokozat kitüntetését kapott.

Horváth Ferenc (1948 Pécs) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 6/1971/72., kelte: 1972. június 19., kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

1972 augusztus 1-jétől a Zalai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságnál, illetve jogutódjainál a Zalaerdő Rt-nél, majd Zalaerdő Zrt-nél dolgozott. 1979-ig erdőművelési műszaki vezetői, majd 1989 végéig erdőgazdálkodási beosztásban dolgozott a ZEFAG 4.sz. Zalabaksai Erdészeténél.

Erdészeti gazdasági szakmérnöki oklevelet szerzett 1989-ben.

1990. január 1-jétől 1992. július 31-ig a ZEFAG termelési igazgatója volt. A vállalat privatizációs biztosának döntése alapján 1992. október 1-jétől 1993. augusztus 31-ig a ZEFAG 4. sz. Lenti Erdészete igazgatójaként tevékenykedett.

A privatizációs biztos megbízatásának megszűnése után, 1993. szeptember 1-jétől 2009. december 31-ig (nyugdíjazásáig) a ZALAERDŐ Zrt. egyik vezérigazgató-helyetteseként a termelési igazgatói munkakört töltötte be. Irányítása alá tartozott az erdőművelési, a fahasználati, a kereskedelmi és a termelésel-látási terület. Feladata volt az éves beruházási javaslat összeállítása és a fejlesztések végrehajtásának felügyelete.

1990. évi megalakulásától 2016-ig tagja volt a Fagazdasági Országos Szakmai Szövetség elnökségének, két cikluson keresztül erdészeti alelnök, 2006-tól 2011-ig a FAGOSZ elnöke.

Megalakulásától 2010-ig tagja volt a LIGNIWOOD Kereskedelmi Kft. felügyelő bizottságának, melyben több cikluson keresztül betöltötte az elnöki tisztséget.

Nyugdíjazásakor két társával megalakította a Pyrastrer Trade Kereskedelmi Kft-t, melynek 2021. július 31-ig ügyvezetője volt.

Szakmai munkája elismeréseként 2008-ban megkapta a Pro Silva Hungariae, 2009-ben pedig a Pro Facultate Ligniensis kitüntetések.

Kisteleki Péter (1948, Székesfehérvár) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma 74/1972., kelte 1972. december 11., kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Végzés után a Mezőföldi Állami Erdő- és Vadgazdaságnál helyezkedett el.

Beosztásai:

1972–1978: fahasználati műszaki vezető előbb a Soponyai-, majd a Székesfehérvári Erdészethél

1978–1990: fahasználati és fagyártmánytermelési előadó, csoportvezető, utóbb osztályvezető

1990–1993: termelési igazgatóhelyettes, főmérnök

1993–2003: termelési vezérigazgatóhelyettes

2003–2013: egy évig megbízott, utána kinevezett vezérigazgató nyugdíjazásáig

Az erdészeteknél végzett műszaki vezetői, gyakorlatszerző munka után a fahasználat és a fafeldolgozás központi irányítói munkaköreit látta el.

Célja volt, hogy a gazdaság országos átlagnál gyengébb minőségű erdőállományaiból kitermelt, kevésbé értékes faanyagot minél eredményesebben hasznosítsák a térségben. A fafeldolgozó üzemek termék-szerkezetét folyamatosan átalakították, és megteremtették a feltételét a környező ipari nagyüzemek /ALCOA, DUNAFERR, Philips/ fa alapanyagú csomagoló termékekkel való ellátásának. Ezen az egyre igényesebb, de biztosan és jól fizető piacon jó marketing munkával sikerült meghatározó szerepet elérni.

Főmérnökként, majd termelési vezérigazgatóhelyettesként irányította a hagyományos erdészeti, valamint a műszaki-, és egyéb vállalkozási tevékenységek körét.

Részt vett az állami vállalat működőképes gazdasági társasággá való átalakításában.

2000-ben közgazdasági szakokleveles mérnök oklevelet szerzett a Budapesti Gazdasági Főiskolán.

Cégvezetőként folytatta az elődei által megfogalmazott fejlesztési programot, amely a többlábon állásban látta biztosítottnak a társaság hosszabb távon is eredményes működését, fejlődését.

Megteremtették a vaddal kapcsolatos teljes vertikumot, amely magába foglalja a tenyésztést, vadásztatást, vadhúsfeldolgozást és exportértékesítést.

Olyan erdészeti, ipari, élelmiszeripari és kereskedelmi potenciált építettek ki, amely az elismert színvonalú hagyományos erdészeti tevékenység fenntartásán túl, fedezetet nyújt a közcélú feladatok ellátására is. Ez idő alatt valósult meg a Soponyai Ökoturisztikai Központ kialakítása, az erdei iskolák folyamatos fejlesztése.

2006-ban a vadászati jog esetében kemény harcok árán és jó kompromisszumokkal sikerült megtartani vadászterületeik meghatározó részét és vadaskertjeiket.

A sport, a kosárlabdázás meghatározó tényezője életének. Tagja volt a SMAFC 1969-ben kupagyőztes csapatának és „öregfiúként” még ma is aktív.

Főbb kitüntetései: Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje (2011), Pro Silva Hungariae Díj (2013), Országos Magyar Vadászkamara Aranyérme (2013).

Dr. Kocsó Mihály (1947, Bugac) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma 34/1972., kelte 1972. június 20., kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

1972-1974-ig a Zalai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Letenyei Erdészeténél műszaki vezető gyakornok (erdőművelési-, mezőgazdasági-munkák, Budafai Arborétum fenntartási munkáinak irányítása).

1974-2010-ig az Erdészeti Faipari Egyetem Botanikus Kertjének vezetője, tudományos munkatárs, majd főtanácsos. A Botanikus Kert védelme érdekében kezdeményezte, és elérte annak országos jelentőségű természetvédelmi területté való nyilvánítását (15/1978. OKHT, 34/2006, és 160/2007. KvVM rendeletek.), valamint 1986-2003 között a fák, cserjék Mezőgazdasági Minősítési In-

tézet általi minősítését, törzskönyvezését.

Botanikus Kert fenntartása, fejlesztése, a bevételek növelése érdekében egyetemi faiskolát, faiskolai árudát létesített, rendszeresen pályázott, és favizsgálati, kertészeti, erdészeti, növényértékelési témákban végzett szaktanácsadói tevékenységet, szerte az országban.

A Kert fejlesztése elsősorban a Nemzetközi Magcsere révén beszerzett szaporítóanyagból, saját neveléssel történt. A fejlesztések révén a Kert fás-, lágyszárú növény-, moha-, zuzmó-, gomba-taxonjai száma közel négyezerre nőtt. A Botanikus Kert világszerte több száz botanikus kerttel tartott fenn kapcsolatot és a kapcsolat megőrzése érdekében minden évben kiadta saját magjegyzékét (Index Seminum/).

1983-2002-ig az egyetem kezelésébe került Fertődi Kastély és kertjei, parkja fejlesztési-, fenntartási munkáit vezette, a költségeket pályázatok segítségével fedezte.

1980: Erdészeti növényvédő szakmérnök.

A Botanikus Kert a Növénytani Tanszékhez (később Növénytani Intézet) tartozott, így részt vett annak kutatási feladataiban. Besegített a növénytani gyakorlatok oktatásába, évekig szervezte, oktatta a Faiskola és a Honvédelmi ismeretek tárgyakat.

1994-től dr. Mészáros Károly, az Erdőmérnöki Kar későbbi dékánja javaslatára a dr. Divós Ferenc fizikus, egyetemi tanár által kifejlesztett műszercsaládok favizsgálatokban való felhasználhatóságát kezdte vizsgálni, és dr. Divós Ferencsel kidolgozták a műszeres favizsgálatok módszertanát.

Erdészeti Egyesület tagja, alapító tagja, és tiszteletbeli tagja a Magyar Arborétumok és Botanikus Kertek Szövetségének, alapító tagja és tagja a Magyar Faápolók Egyesületének. Kezdetekben a Magyar Faápolók Egyesületének oktatási felelőse. 2000-től egyéni vállalkozó szakértő. 2010-től FVM szakértő, 2015-től minősített favizsgáló. Vezetője a Soproni Favizsgáló Szakértői csoportnak.

Dr. Kósi Kálmán (1947, Kercaszomor) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma 32/1972., kelte 1972. június 20., kiállítója Erdészeti
és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Az oklevél megszerzését követően 1972-74-ben az Erdőrendezés Tanszéken kezdi oktatói pályafutását. 1974-76 között az Idegenforgalmi Hivatal helyettes vezetője Sopronban. Már egyetemistaként folytat idegenvezetői tevékenységet, illetve tart diáképes előadásokat Sopron és környéke műemlékeiről, természeti értékeiről. 1976-ban tanszéki meghívásra visszatér az egyetemre politikai gazdaságtan tárgyat oktatni. Bekapcsolódik a Tájrendező és környezetfejlesztő szakmérnök képzésbe, 1984-ben megírja az általa oktatott tárgy jegyzetét, „A környezetvédelem közgazdasági kérdései” címmel.

1978-ban kapja meg a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen közgazdász tanári diplomáját. Egyetemi doktor 1983-ban. 1995-ben a közgazdaságtudomány kandidátusa fokozatot szerez. Már egyetemi munkája során részt vesz a tudományos diákköri mozgalomban. 1984-től a Budapesti Műszaki Egyetem Közgazdaságtan Tanszékének oktatója. Az egyetemen a környezetmenedzsment kurzusok (környezetmenedzsment, vállalati környezetmenedzsment, környezeti számvitel, környezeti teljesítményértékelés) oktatásának elindítója, a tantárgyprogramok kidolgozója. 1990-ben a művelődési miniszter eredményes munkáért dicséretben, 1998-ban az egyetem érdekében végzett munkáért rektori dicséretben részesül, 2010-ben az oktatási és kulturális miniszter magyar felsőoktatási emléklapjait veheti át. Egyetemi és országos szinten is folytatja aktív tevékenységét a TDK mozgalomban, 1986-2012 között kari TDT elnök. 1988-ban TDK munkáért rektori különdíjban, 1990-ben és 2012-ben TDK munkáért emléklapokban részesül. 2013-ban kapja meg a Pro Progressio Alapítvány TDK tanári ösztöndíját. Az Országos Tudományos Diákköri Tanács Közgazdaságtudományi Szakmai Bizottságának alelnöke 2003-2020 között. 2017-ben Mestertanár Aranyérem kitüntetésben, 2019-ben Máriás Antal Emlékérem kitüntetésben részesül. 1990-ben alapító tagja az egyetem új tanszékének, a Környezetgazdaságtan Tanszéknek. Alapító oktatója a Heller Farkas Turisztikai és Gazdasági Szolgáltatások főiskolájának, a Gazdálkodás és Menedzsment Tanszék vezetője, a főiskola megszűnéséig tudományos rektorhelyettese. 1997-ben BSI vezető auditor (környezetmenedzsment rendszerek) lesz, egyúttal auditor tréningek oktatójaként szerepel. Tanácsadóként környezetvédelmi mérnöki szolgáltatásokat (környezetvédelmi programok, környezetvédelmi felülvizsgálatok, környezetmenedzsment rendszerek kiépítése stb.) nyújt önkormányzatok, termelő és szolgáltató szervezetek számára. Jelenleg is a Nemzeti Akkreditáló Hatóság opponense. Német nyelvből középfokú, orosz nyelvből alapfokú állami nyelvvizsgálóval rendelkezik. Publikációinak száma meghaladja a százat, társszerzőként több könyv részese, az 1999-ben Valkó Lászlóval írt tankönyve elnyerte „Az év környezetirányítási szakirodalma 2000” díjat. Ugyancsak közös munkájuk a 2006-ban, a BM GTK tankönyvsorozatában kiadott Környezetmenedzsment tankönyv. A tankönyv igazi műhelymunka eredménye, PhD hallgatóit bevonja a könyv egyes fejezeteinek elkészítésébe. Számos kormányzati pályázat nyertese, témavezetője. A közalkalmazotti jogviszony megszűnését követően, jelenleg is címzetes egyetemi tanárként aktívan oktat a tanszéken.

Molnárné **Kovács Ilona** (1946, Békés) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma 71/1972., kelte 1972. december 11., kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Egyetemi évei kezdetén tanulmányi szerződést kötött a budapesti központtal működő Erdőgazdasági Fűz-, Nád- és Kosáripári Vállalattal. Végzése után, 1972. augusztus 1-jén a fenti cég fűzüzemvezetőségén, Lentiben kezdett dolgozni termelési szakelőadóként. Feladata volt az éves tervek készítése, a céghez tartozó telephelyek szakmai irányítása és ellenőrzése. Munkaköréhez tartoztak a fűztelepítés, növényvédelem, letermelés és a zöldvessző további feldolgozásának (fehér vessző, barna vessző, kosárfonás) felügyelete. 1980-ban áthelyezését kérte a sárvári fűzüzemvezetőséghez az

eredeti munkakör megtartása mellett.

1985-ben volt főnöke kérésére visszatért kezdeti munkahelyére Lentibe.

1997-től a cég megszűnése után őstermelőként, fűz-területek bérlésével, zöld vessző értékesítésével foglalkozott.

Novák Tibor (Regéc, 1947) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 37/1972., kelte: 1972. június 20., kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Sáropatakon a Rákóczi Ferenc Gimnáziumban 1966-ban letett érettségi vizsga és erdőszeti szakmunkás képesítés után előzetes felvételt nyert az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karára.

Végzés után rövid ideig a Budapesti Geodéziai- és Térképészeti Vállalat Soproni Osztályán dolgozott, mint geodéta.

1973-tól 1979 közepéig a Borsodi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságnál magas- és mélyépítési műszaki vezető.

1979 szeptemberétől a Felsőtiszai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság (FEFAG) központjában fahasználati előadó, majd a Nyíregyházi Erdészetben fahasználati műszaki vezető, ezután az erdőszeti vezetője, mint erdőszeti igazgató. Közben fahasználati és fa-

anyagmozgatási szakmérnöki diplomát szerzett 1979-ben.

2007 októberétől nyugdíjas. Nyugdíjasként dolgozott a Napkori Erdőgazdák Szövetségénél erdőszeti ágazatvezetőként, és a Nyíregyházi Városüzemeltetési Kft-nél, mint szakirányító.

A Nyíregyházi Főiskola Botanikus Kertének fejlesztésében végzett kimagasló tevékenységéért Tuzson János emléklakettet kapott 2002-ben

Palaczki József (1946, Szekszárd) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma 39/1972., kelte 1972. június 20., kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Erdőmérnöki oklevelének megszerzése után Magyarországon, a mezőgazdasági főágazat erdőgazdasági szektorában vállalt munkát. Somogy megyében mezőgazdasági termelősövetkezeteknél volt erdészeti ágazatvezető, főágazatvezető, közgazdasági elnökhelyettes majd erdészeti társulási igazgató. Maradandó tevékenységet fejtett ki a mezőgazdasági erdőgazdálkodás fejlesztésében. Munkatársaival 1976-ban megalapították a Dél-somogyi Termelősövetkezetek Fagazdasági Közös Vállalkozását, ahol igazgatói beosztásban dolgozott. Országosan is elsők között voltak ezzel a kezdeményezésükkel. Céljuk volt, hogy a viszonylagosan kis erdőmé-

rettel bíró szövetkezetek területeinek és termelőerőinek összefogásával megteremtsek a fejlett erdőgazdálkodás alapját. Szakmai céljaikat elérték. Idővel átalakították, kibővítették és megerősítették szervezetüket, s 1979-ben Barcs székhellyel tizenhatezer hektár erdőterülettel létrehozták a Dráva-menti Fagazdasági Társaságot, amely további előrelépést jelentett a mezőgazdasági szövetkezeti erdőgazdálkodás fejlődésében. Megtervezte és szervezte közel ezer hektár erdőültetés kivitelezését (erdőtelepítés, erdőfelújítás).

1978-ban mezőgazdasági üzemgazdasági szakmérnöki, 1985-ben mezőgazdasági külgazdasági szakmérnöki diplomát szerzett. 1986-ban feleségével magánvállalatot alapítottak DUNAFA Gazdasági Társaság néven, amely 1988-tól mint DUNAKER Kft. működik a mai napig. Saját fejlesztésű és gyártású áru-féleségeivel az Európai Unió teljes területét teríti, gyártó üzemei Magyarország sok erdős régiójában megtalálhatók. Termékeiket a legnagyobb piacok szakmai kiállításain tesztelik mint kiállítók. Többek között: Bordeaux, Angers, Nantes, Montpellier, Zaragoza, Jaen, Birmingham, Udine, Izmir, Yantai, Qingdao (Kína), Stellenbosch, Fokváros. Fejlesztéseiket és eladásait az itt szerzett tapasztalatokra alapozzák. Speciális termékeik Európán túl jelentős mennyiségben eljutnak törökországi és dél-koreai felhasználókhoz is. Cégének egy saját eredeti fejlesztése az akácfából gyártott PUMI játékcsalád. A szabadtéri játszószerkezők művészi megtervezéséért és az EU-komfort játszóterek praktikus és hangulatos építéséért cége, a Dunaker Kft 2012-ben „Magyar Termék Nagydíj” országos elismerésben részesült. Vállalatuk sikerrel végezte el egy olaszországi nemesnyár fajta magyarországi honosítási kísérleteit, s a klónt az OMMI államilag elismert fajtának minősítette.

Cége 1995-ben a FAGOSZ-szal közösen Kft-t hozott létre a kül- és belföldi erdészeti szakmai tanulmányutak, valamint az általános turisztika és oktatás szervezésére (ERFA Tours Kft.).

Kiterjedt karitatív tevékenységet folytatnak, humanitárius feladatokban működnek közre, biztos kézzel és széles körben támogatnak szakmai és civil szervezeteket és programokat (könyvkiadások, rendezvények, rászorulókat támogatásai). 2017-ben saját fejlesztésben fűrészüzemet építettek.

2010-ben vállalata „Arany Európa Díj a Minőségért” elismerést kapott Párizsban.

Cége háromszor részt vett Mádl Ferenc és Schmitt Pál államelnök urak külföldi tárgyaló delegációjában, képviselve szakterülete partnergazdaságait.

Palaczki József Márton munkásságáról és szakmai eredményeiről riportot, interjút, illetve életrajzokat közöltek az alábbi orgánukok: Who's Who in Europe 2003, WHO Europe International Publishing Incorporated London. U.K.; Intelmek, Antológia Barcs 2014. (szerkesztő: Bagi Gáborné), Magyarország Videós Arcképcsarnoka 2015. Budapest, Gyökerek és Lombok, Erdészportrék 2018., Britishpedia: Magyarország sikeres személyiségei IV/2020., British Publishing House Ltd. 2020

Vállalata operatív vezetését 2016-ban átadta többdiplomás mérnök-közgazdász fiának, Palaczki Gábornak. A generációváltás sikeres volt. Vállalata az idén kezdte meg harminchetedik működési évét.

Ma is aktívan dolgozik, cége tulajdonosi teendőit és a termelésirányítás felügyeletét látja el napi rendszerességgel.

Tagja az Országos Erdészeti Egyesületnek, a Fagazdaságok Országos Szakmai Szövetségnek és a Magán-erdőtulajdonosok és Gazdálkodók Országos Szövetségének.

Pálmai István (1947, Paks) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma 41/1972., kelte 1972. június 20., kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

A diploma megszerzését követően a Gemenci Állami Erdő és Vadgazdaságnál teljesítette üzemi gyakoronoki idejét, ahonnan áthelyezéssel került Komárom Városi Tanács Műszaki osztályára vezető helyettesnek. Innen a városban új beruházként induló Pozdorja Bútorlapgyártó Üzemhez fejlesztőmérnöki, majd pedig üzemvezetői munkakörbe hívták át. Ezt a tevékenységét a Könnyűipar Kiváló Dolgozója miniszteri kitüntetéssel ismerték el.

Szakmai munkájának következő állomása a Vértesi Erdő és Fafeldolgozó Gazdaság, ahol a Műszaki Erdészeti Osztály vezetője volt, tatabányai székhellyel, a cég teljes területén folyó munkák irányítójaként.

Rövid ideig dolgozott a Magyar Néphadsereg Bujáki Erdészeti Osztály vezetőjeként, ahonnan pályázat útján a Borsodi Erdő és Fafeldolgozó Gazdaság Hegyaljai Erdészeti Igazgatóságához került, erdőmérnöki beosztásba 1984 május 1-én. Hathatós irányításával, a dolgozói kollektíva odaadó közreműködésével alakult újjá 1992 január 1-én a nagy hagyományokkal rendelkező Sárospataki Erdészeti Osztály, melyet 2010. január 1-én nyugdíjazásáig erdőmérnöki igazgatóként vezetett. Ez idő alatt a részvénytársasággá alakított cég felügyelő bizottsági tagjaként folyamatosan vett részt a vállalat irányításában. Ebben a munkájában nagyban segítette a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Mezőgazdaságtudományi Karán megszerzett vállalatgazdasági szakmérnöki és mérlegképes könyvelői képesítés.

1968 óta tagja az Országos Erdészeti Egyesületnek. Több cikluson keresztül elnöke volt a Sárospataki Helyi Csoportnak. Szervezője és házigazdája volt az 1992-es sárospataki vándorgyűlésnek, a 2008-as erdőmérnök országos találkozójának. 2004-ben, második elnöki ciklusára esett a Helyi Csoport megalakulásának 50. évfordulója, melynek alkalmából kiadvány készült a csoport életéről, melyre jelenleg is almanachként tekintenek. Kiemelt kötelességének tekintette a Makkoshotykai erdőmérnöki bővítését és folyamatos karbantartását. Szakmai kiteljesedése és eredményei a Zemplénhez kapcsolódnak.

A 2000-es évek elején jelentkező bőséges makktermés lehetőségét megragadva, mintegy 300 hektáron sikerült a rossz minőségű sarj eredetű kocsánytalan tölgy állományokat természetes mageredetűvé átalakítani munkatársaival. A bodrogközi térségben lévő, leromlott akácokat árboc akác csemetéivel újjáépítette. A Zempléni hegységhez tartozó erdőkben számos kiránduló helyet létesítettek, forrásokat foglaltak be irányítása alatt. A Zempléni Tájvédelmi Körzet egyik gyöngyszemét, a kékszűrői rétet az eredeti, legeltetési állapotba hozatta, kielégítve ezzel a vadgazdálkodói és természetvédelmi kezelési igényeit is. Nyugállományba vonulása előtt 2008 őszén, aktív pályafutásának koronájaként a Cigánd-Tiszakarádi Árapasztó Tározó véderdeinek telepítési munkálatait irányította, amely rekordidő, mintegy másfél hónap alatt közel 147 hektár erdőtelepítés kivitelezését jelentette. 2017-ben Életfa Emlékplakett Bronz Fokozat kitüntetésben, 2020-ban pedig Bedő Albert Díjban részesült. Magánszemélyként családjával több éven keresztül sikeresen üzemeltetett erdőmérnöki csemetekertet és nyár anyatelepet.

Dr. Péti Miklós (1948, Veszprém) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma 36/1972., kelte 1972. június 20., kiállítója Erdészeti
és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

A diploma megszerzése után egy évig az Erdőművelés Tanszéken dolgozott tudományos ösztöndíjasként dr. Majer Antal tanszékvezető egyetemi tanár irányítása alatt. Kutatási területe a paraszti szálaló erdőgazdálkodás vizsgálata volt a Bakonyban és a Balaton-felvidéken.

1973–1979 között a Veszprémi Állami Erdőrendezőszékhelyen üzemtervező. Üzemtervezőként és később üzemtervezői csoportvezetőként részt vett a Bakony és a Balaton-felvidék állami erdészeteinek és számos szövetkezeti erdő üzemtervezésében.

1979–1987 között a zirci székhellyel működő Bakonyi Erdőgazdálkodó és Fafeldolgozó Társaság társaságvezetője. E munkakörben 8000 hektár, jórészt természetközeli bakonyi termelőszövetkezeti erdő erdőgazdálkodását irányította és fafeldolgozását koordinálta. Munkája során kiemelten kezelte az erdőművelés és fahasználat gépesítését, a korszerű szaporítóanyag termelést és a természetes felújítások szakszerű kivitelezését.

1987–2008 között, nyugdíjba vonulásáig újból az erdőrendezésben dolgozott.

1987–1997 között az FM Erdőrendezési Szolgálat Veszprémi Erdőtervezési Iroda igazgatóhelyettese, majd irodaigazgató.

1997–2006 között az Állami Erdészeti Szolgálat Veszprémi Igazgatósága Erdőtervezési Iroda igazgatóhelyettese, majd ugyanitt 2006. szeptember 1-jétől 2008. június 29-ig prémium éves erdőtervező.

A munkavégzés mellett szakmérnöki képzésben vett részt két alkalommal: 1978-ban erdészeti növényvédelmi szakmérnöki, 1984-ben fatermesztési szakmérnöki oklevelet szerzett az Erdészeti és Faipari Egyetemen.

Műszaki doktori címét 1984-ben szerezte meg. Doktori témája: „Erdőterület bővítés költségkímélő lehetőségei a szukcessziós folyamatok kihasználásával.”

Az erdőrendezésben töltött hosszú időszak alatt a működési területhez tartozó mintegy 150 000 hektár bakonyi, Balaton-felvidéki állami, szövetkezeti, később magántulajdonú erdőterület tervezését irányította. Különös gondot fordított a természetközeli erdők területének megőrzésére, a fahasználatok korrekt szabályozására és gondos megtervezésére a természetvédelemmel is egyeztetve, valamint az erdőterületek védelmi és közjóléti funkcióinak az érvényesítésére.

2004–2009 között részt vett az egyetemen az erdőrendezés tantervi gyakorlati oktatásában, eközben, 2006-ban címzetes egyetemi docensi címet kapott.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1973-tól tagja, 1986-1990 helyi csoport titkár, 1994–1998 között a helyi csoport elnök, 1998–2006 között, két cikluson keresztül az OEE magánerdő-gazdálkodási alelnöke. Alelnökként különös figyelmet fordított az erdőtulajdonosok és gazdálkodók szakmai érdekképviseletére, a magán erdőgazdálkodás adózási kérdéseinek tisztázására. Több magán erdőtulajdonosok és gazdálkodók részére készült ismeretterjesztő kiadvány megírásában is részt vett.

Kitüntetések, kitüntetés jellegű elismerések: 1978: kiváló dolgozó, 1982: kiváló munkáért miniszteri kitüntetés, 1987: kiváló termelőszövetkezeti dolgozó kitüntetés, 2002: Pro Silva Hungariae, 2006: Bedő Albert Emlékérem.

Saját értékelése szerint választott szakmáját hivatásnak tekintette, mindig örömet szerzett neki az erdőben és erdővel végzett munka. Szakmai sikereihez az égiek gondviselése mellett erdőmérnök felesége, Bús Mária és népes, megértő családja nagymértékben hozzájárult.

Dr. Rigó Mihály (1948, Kiskunfélegyháza) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma 40/1972., kelte 1972. június 20., kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Egyéb végzettségei: okleveles építőmérnök, okleveles térinformatikai szakmérnök, műszaki doktorátus a BME-n, tartalékos tiszti

Munkahelyei:

Budapesti Geodéziai és Térképészeti Vállalat Algyői Egysége; (1972. szeptember)

Út-és Vasútépítő Vállalat, Algyői Főépítésvezetősége (1972. október–1973. december)

Magyar Közút (különböző neveken) Hódmezővásárhelyen, Szeged (1973. december–2010. – a nyugállomány kezdetéig)

E közben 9 éven át volt Csongrád megye közúti főmérnöke, műszaki igazgatója.

A mérnök kamarai ténykedése:

Úttervezésre és településrendezési tervek közlekedési tervrészeinek készítésére volt jogosultsága. Megtervezte Magyarország ELSŐ modern körforgalmú csomópontját Szeged és Baja között az 55 sz. főúton, francia szabvány alapján, mely mintául szolgált itthon az utóbbi másfé évtized alatt épült a második generációs közúti csomópontoknak.

Több cikluson volt a Csongrád megyei MMK elnökségi tagja.

Úttervezésből magántervezést is végzett.

Kitüntetései: Baross Gábor-díj (2007, Gazdasági és Közlekedési Minisztérium), Alkotói Díj Oklevél (2008, Csongrád Megyei Mérnöki Kamara), Csány László Díj (2014, MMK Közlekedési Tagozat), KTE Arany Jelvény (több alkalommal).

Nyugdíjasként ismét belépett az Országos Erdészeti Egyesületbe.

Sas József (1946, Agyagosszergény) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma 54/1972., kelte 1972. június 21., kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Végzése után egy évet töltött a Bakonyszentlászlói Erdészetnél, 2 évet a Bábolnai Mezőgazdasági Kombinát erdészeténél. 2 és fél évet az ERTI Soproni Állomáson is dolgozott.

1978 októberében került a Csornai földhivatalhoz. Itt földmérési és földügyi szakigazgatási munkakörben dolgozott 2006 végéig, nyugdíjba vonulásáig. Ezen időszak alatt három szakvizsgát tett. Ezek alapján főtanácsosi minősítést kapott.

Dürgőné **Szalay Piroska** (1948, Szombathely) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma 75/1972., kelte 1972. december 11., kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

1972–1981: csemetekertvezető

A Gyulaji EVAG Bikácsi Erdészetének nagydorogi csemetekertje kedvező adottságainak (homoktalaj, öntözési lehetőség) köszönhetően jelentős műszaki fejlesztéssel az erdőgazdaság legfőbb csemetetermelési bázisaként üzemelt. A különböző technológiákkal (hagyományos, tűzegyhidegágyas, fóliasátras, Paperpot burkolt gyökerű csemete nevelése) termelt évi 2-5 millió fenyő, több százezer lombos (tölgy,

akác, szürkenyár) csemete a tolna megyei termelőszövetkezetek nagy részének igényét is kielégítette magas szintű szakmai követelményt állítva a vezetőknek.

1982–1989: erdőművelési műszaki vezető

A Gyulaji EVAG, időközbeni átszervezése miatt már Nagydorogi Erdészeténél, az erdőművelés legfőbb feladata az évi 120–150 ha erdőfelújítás volt. Komoly szakmai kihívást jelentett a tengelici homokvidék gyenge termőhelyén az 50-es években telepített erdei fenyvesek átalakítása őshonos lombos állományokká. Az akác sarjzattások minőségét jelentősen javították a bevezetett változtatások: fakitermelés időbeni behatárolása, gyökérszagatás, sarjleverés optimalizálása.

1990–2001: erdészetvezető

A Gyulaj Rt. 4018 ha területű Nagydorogi Erdészete az erdőgazdaság egyik legkedvezőtlenebb termőhelyű része mindig nehéz helyzet elé állította a vezetőt. Ágazatait tekintve volumenében a fahasználatot említhetjük az első helyen. Évi 20–25 000 m³ kitermelt fatömegével (A:60%, EF-FF: 20%, NY:15%, egyéb:5%) biztosította az erdészet gazdaságos fenntarthatóságát. Az erdőművelés az előzőekben már vázoltak szerint az erdészetvezető számára is kiemelt feladatot jelentett. A vadászati ágazat tevékenységét a nagyvadgazdálkodás jelentette. Legjellemzőbb vadfaj az őz: évi 100–50 db őzbak kilövetésével. A 10–15 db gímszarvas bika kilövetése valamint a 1992-ben kialakított (ma is működő) 280 ha-os vaddisznós kertben rendezett hajtások jelentették az ágazat legfontosabb feladatait. Az erdészeti feladatok megoldásának műszaki feltételeit biztosító gépműhely irányítása szintén az erdészetvezető feladatai közé tartozott.

2002–2005: erdőművelési ágazatvezető

A Gyulaj Rt. átszervezés után három különböző termőhelyi adottságú erdészete erdőművelési feladatainak összehangolása, szakmai irányítása, ellenőrzése jelentette az ágazatvezető feladatát. Nyugdíjasként fél évig személyzeti vezetőként az erdőgazdaság személyi ügyeit intézte. Végleges nyugdíjba vonulása után is az OEE tagjaként figyelemmel kíséri a helyi és országos erdészeti eseményeket.

Széles Zoltán (1948, Paks) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma 56/1972., kelte 1972. június 21., kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

A Gyulaji Állami Erdő és Vadgazdaságtól kapott „meghívót” első munkahelyére. Részben Tolna megyei illetősége miatt, de azért is mert itteni témában készítette diplomamunkáját. A Bikácsi Erdészet fahasználati műszaki vezetői állását töltötte be.

Három év után – elfogadva a KPM. Szekszárdi Közüti Igazgatóság ajánlatát – Paksra költözhetett, betöltve a helyi üzemmérnökség-vezetői posztot. A munka mellett elvégezte a Budapesti Műszaki Egyetem Építőmérnöki Karán a közúti építő és üzemeltető szakot, szakmérnöki diplomát szerezve. Az utolsó itteni évet a szekszárdi központban, mint fásítási előadó töltötte.

1982-ben – elfogadva a paksi Dunamenti Egyesülés MgTSz megkeresését – ismét visszaköltözhetett Paksra erdészeti ágazatvezetőként. Mintegy 1300 ha meglévő erdő teendői mellett a gyenge minőségű mezőgazdasági területek erdőtelepítési munkáit is ellátta. A Tsz vadásztársaságának teendő is rá hárultak, mint vadászmasterre. A rendszerváltás földprivatizáció kapcsán magánerdőkben szakirányítást, erdőtelepítési tervek, termőhely-feltárási szakvélemények készítését is végezte.

Miután minden erdő kikerült a TSZ tulajdonából, az Állami Erdészeti Szolgálathoz szegődött el erdőfelügyelői állásba. A Pécsi Igazgatóság Tolna megyei területein látta el feladatait. Az állami hivatalokat rendszeresen érő leépítések egyike őt is elérte, és a „prémiumévek” figyelembevételével a 60. születésnapján nyugdíjazták.

Nyugdíjasként folytathatja „halász (horgász)-vadász-madarász2 főtevékenységét, fenntartva egy erdőgazdálkodó gazdájánál a szakirányítói tevékenységet (230 ha) és a helyi vadásztársaság vadászmesteri beosztását, időnként megjárva öreg drillingjét.

Szigeti György (1948, Pereszteg) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma 60/1972., kelte 1972. június 21., kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

A diploma megszerzése után 1972. augusztus 1-jétől 1995. június 15-ig az ERDÉRT Vállalat dolgozója volt. Beosztása, feladatköre:
1972–73: áruforgalmi ügyintéző az ERDÉRT 10. számú telepén. Importból érkezett lombos- és fenyő hengeres fa választékolása és értékesítése.

1973–75: áruforgalmi előadó az ERDÉRT Központban. Lombos fűrészáru és méretre szabott termékek beszerzése erdőgazdálkodóktól. Import hengeres fa és fűrészáru személyes átvétele Európában.

1975–79: áruforgalmi és termeltetési csoportvezető. Erdőgazdálkodóktól a lombos választékok beszerzése. MgTSz-ek és állami gazdaságok lombos termelésének megszervezése, irányítása. Import vasúti talpfa kiváltása, hazai termelésből történő megszervezése.

1979–89: az ERDÉRT Vállalat Vezérigazgatói Titkárságának vezetője, műszaki titkár. Döntés-előkészítő anyagok felülvizsgálata, Igazgatótanácsi határozatok végrehajtásának ellenőrzése, valamint nemzetközi tárgyalások előkészítése.

1989–90: a Vállalkozási Osztály vezetője. A biokoks gyártásának megszervezése, és export értékesítése.

1990–92: Lombos irodavezető, igazgatóhelyettes. Hazai és import lombos választékok beszerzése, a belföldi és export értékesítés irányítása, továbbá a lombos fatelepek felügyelete.

1993–95: a Külker Kft. kereskedelmi igazgatója. Orosz és osztrák relációból történő fenyő hengeres fa és fenyő fűrészáru, rétegelt lemez beszerzésének irányítása, nemzetközi letárgyalása. Vegyes vállalatok létrehozása az orosz és horvát relációban, bartel üzletek beindítása Oroszországgal (élelmiszer – a fenyő fűrészáru). Afrikai és közel-keleti piacok feltárása. Re-export beindítása fenyőválasztékban, lombos választékok exportra történő értékesítésének irányítása.

Magánszférában való tevékenysége:

1995–2000: a Holzpartner Kft. kereskedelmi igazgatója.

2000-től: a K&B System 2000 Bt. ügyvezetője. A süllyápi horgásztavak résztulajdonosa, a horgásztatás szervezése és menedzselése.

2001–2003: a Florio Kft. kereskedelmi igazgatója.

2003–2006: a Hobler Kft. szaktanácsadója. Fenyő fűrészáru importálása, hazai és export értékesítése.

2006. december 31.: nyugdíjba vonulás.

Munkájának elismeréseként többszörös Kiváló Dolgozó, és Kiváló Újító kitüntetésben részesült.

Dr. Szilágyi Attila (1946, Nagyvárad) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma 62/1972., kelte 1972. június 21., kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

1965-ben előfelvételt nyert a soproni Erdészeti és Faipari Egyetemre. 1972-ben erdőmérnöki oklevelet, majd 1975-ben – kétéves képzés keretében – erdészeti növényvédelmi szakmérnöki oklevelet szerzett. 1972-ben, a Tudományos Diákkörök X. Országos Konferenciáján elnyerte a fődíjat, a „Várpalotai iparvidékek levegőszennyező hatásának vizsgálata” című pályaművével. 1978-ban megvédte doktori disszertációját, melynek címe: „A Várpalotai Alumíniumkohó és Hőerőmű környéki erdei ökoszisztéma egyes tényezőinek megváltozása, a levegőszennyeződés hatására”. 1983-

ban, a Budapesti KÖJÁL-nál eü. gázmesteri-, fertőtlenítő szakmunkás képzést szerez.

Munkahelyei: Balatonfüredi Fásítást Tervező Osztály, ERTI Budapesti majd Kecskeméti Állomása, Kiskunsági Nemzeti Park, Kecskeméti Közúti Igazgatóság, Róna-Bio Kutató-, Fejlesztő-, Szolgáltató Bt., Petőfi Népe napilap szerkesztősége, a mezőgazdasági rovatnál külsős újságíró. 64 db tudományos- és ismeretterjesztő cikket publikált. Közreműködött könyvek írásában, szerkesztésében, részt vett az útfenntartó szakmunkás képzésben, szakmunkások számára írt jegyzetek összeállításában Társszerzője a dr. Kovács Margit szerkesztette „A környezetvédelem biológiai alapjai” című könyvnek.

Devizamentes kutató-csere keretében kiküldetésben volt a hajdani Csehszlovákiában, Szovjetunióban és Lengyelországban. Társszerzőként 3 db szolgálati- és 5 db saját szabadalma van. 20 db szakmai előadást tartott, melyből 2 előadás nemzetközi konferencián hangzott el. A kutató-, fejlesztő tevékenység mellett – egyéni vállalkozóként – út menti területeken fásítási-növényvédelmi munkákat végzett.

Munkájában kiváló szakemberek segítettek, támogatták, akikre hálás szívvel gondol vissza: Igmándy Zoltánra, Pagony Hubertre, Herpay Imrére, Kiss Rezsőre, Danszky Istvánra, Járó Zoltánra, Szodfridt Istvánra, Ván Lászlóra.

2006 a nyugdíjba vonulás éve.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1972 óta tagja.

Szirti István (1947, Budapest) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma 64/1972., kelte 1972. június 21., kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Az egyetem befejezését követően első munkahelye a Rákóczi MgTsz-nél 1972-ben Csokonyavisontán, Somogy megyében kezdődött. Itt dolgozott 1973. március 31-ig. Feladata volt az 1500 hektár erdőterület és a termelőszövetkezet fűrészüzemének a szakirányítása.

Ezt követően 1973-tól a MÉM Budapesti Erdőrendezősegen 1978-ig erdőtervezési feladatot látott el.

1979-ben a Nemzetközi Számítástechnikai Központban Számítógép Programozói oklevelet szerzett, és a FAINFORG-nál 1983-ig az Erdőgazdaságok informatikai fejlesztését végezte. Fő feladata az Erdőgazdaságok egységes számítógépes rendszereinek kialakítása, számítógépes fejlesztése.

kítása, számítógépes fejlesztése.

Áthelyezéssel 1983-tól 1991-ig az Agrárminisztérium jogelődjeinél az erdőrendezés szakirányítását, majd ezt követően miniszteri felkérésre az agrárvállalkozások fejlesztésének, támogatásának, pályázatainak elbírálását végezte 2005 évi nyugdíjba vonulásáig.

Sztrakovics István (1946, Diósgyőr) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma 59/1972., kelte 1972. június 21., kiállítója Erdészeti
és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

1965-ben erdősztechnikusként végzett Sopronban. Egy év kerületi erdészeti szolgálat után, előfelvételesként katonának vonult be Hódmezővásárhelyre. Egyetemi tanulmányait 1967-ben kezdte meg. 1972. szeptember 1-jén nevezték ki a MÉM Miskolci Állami Erdőrendezőség állományába üzemtervezőnek. Munkahelyét megtartva, mindig terepi viszonyok között dolgozott. A jogutód Állami Erdészeti Szolgálat Miskolci Igazgatóságától ment nyugdíjba 2007. március 1-jén.

Munkaköri feladatainak ellátása mellett, több mint 1000 hektár mezőgazdaságilag nem hasznosítható földterületek erdőtelepítési kiviteli terveit készítette el. Éveken keresztül részt vett az egyetemi hall-

gatók terepi szakmai képzésében.